

Kinh Tăng Chi | Chương Ba pháp | Phẩm Các Bà-La-Môn (tt1) | Sư Giác Nguyên giảng 22/04/2018

A lô, các vị có nghe không?

Cảm ơn.

Sáng nay chúng ta học một bài kinh rất là quan trọng, cực kỳ quan trọng.

Chúng ta biết rằng chính Đức Phật đã nói về Tam Bảo bằng ba định nghĩa. Định nghĩa đầu về Phật Bảo: đó là những vị A-la-hán, tự mình giác ngộ, không cần thầy dạy; là những vị Chánh Đẳng Chánh Giác, hiệu là Vô Thượng Điều Ngự, Thiên Nhân Sư, Phật, Thế Tôn.

Lần thứ hai, Ngài định nghĩa về Chánh Pháp. Chánh pháp được Như Lai khéo thuyết giảng, có nội dung thiết thực, nhằm đến hiện tại, tự mình chứng ngộ được, ngoài thời gian, có hiệu năng hướng thượng.

Cái thứ ba là Ngài nói về Tăng. Ngài dạy rằng Tăng bảo là những vị đi theo con đường đúng, con đường thẳng; là những vị gồm bốn đôi, tám vị; xứng đáng có tất cả những lễ phẩm, tặng phẩm, sự cung kính, bái lạy của nhân thiên; là ruộng phước vô thượng của đời.

Cái hay của bài kinh ở chỗ đây là chỗ mà chúng ta thấy Ngài định nghĩa thế nào là Tam Bảo.

Mình không biết có bao nhiêu vị biết kinh đó, thuộc lòng kinh lễ Phật, Pháp, Tăng đó. Cái bài “Itipi so Bhagavā...” các cô, các vị có biết không? Ai biểu đọc thử coi. Nhìn cái bảng đó. Đặc biệt, ở trong đó, tôi nói rõ nha.

Các vị vào ở trong bộ Thanh Tịnh Đạo, ngài Buddhaghosa nhận định trong đó, có dạy rất là rõ. Hành giả muốn niệm, muốn tu sáu pháp tùy niệm là niệm Phật, niệm Pháp, niệm Tăng, niệm giới, niệm thí... thì trong đó dạy niệm thành mình phải hiểu sao.

Tôi nói ra thì lại có người giận nữa chứ. Đa phần Phật tử Việt Nam niệm Phật là cứ niệm Nam-mô A Di Đà Phật, hoặc là Nam-mô Bổn Sư. Còn không thì niệm “Namo tassa...”, “Buddho...”. Cả đời mấy chục năm mà cái đó là cái gì thì có người hỏi chút nữa không biết.

Cái này anh em đánh xuống giường. Nếu mà hiểu kỹ thì thấy nghèo quá nha.

Trong khi bà con ở bên Tịnh Độ, người ta giải thích cái đó rất kỹ: thiện thể là sao, rồi Vô Thượng Điều Ngự Sĩ, rồi Phật, rồi Thế Tôn, ở trong đó định nghĩa ra sao.

Mình tu theo đúng tinh thần của Nguyên thủy là mình phải ngồi yên lại, suy tưởng về ý nghĩa của mỗi hồng danh, thì mới gọi là niệm Phật. Chứ bên Phật giáo Nguyên thủy mình không có vụ réo tên người ta ra mà niệm. Bởi vì nếu mình chỉ réo tên rồi mình không hiểu nghĩa đó, thì nó không có công dụng như là mình hiểu nghĩa.

Cho nên sáng nay chúng ta cùng nhau bàn cái này. Mình kinh hoàng vì chính Đức Phật, Ngài giải thích thế nào là “Svākkhāto Bhagavatā Dhammo”. Dĩ nhiên, Ngài không có giải thích từng chữ, mà Ngài giữ lấy cái ý chính thôi.

Vậy thì ý chính ấy, có ông bà-la-môn nào không đến với Phật pháp, rồi tình cờ nghe tụng đọc mỗi ngày, nghe thấy lạ lạ, biết gì đâu. “Khéo thuyết giảng” là sao? Rồi “thiết thực hiện tại” là sao? Rồi “ngoài thời gian” là sao? Không biết chứ. Đừng có hỏi.

Đức Phật chỉ... Ngài mới trả lời. Tôi nhắc lại, Ngài không có giải thích từng chữ nha. Ngài gom chung lại, rồi giải thích. Chú giải dạy lúc cần rõ thì mình theo dõi cái đó đi.

Bà con đâu xuyên bỏ chú giải vô giùm. Nhiều khi coi, đâu xuyên bỏ luôn phần chú giải.

Ở đây mình thấy rồi, “svākkhāto” có nghĩa là...

Xuyên bỏ chú giải vô giùm. Nhiều anh coi.

Ở đây mình thấy rồi. Sunyata có nghĩa là sao? Mình coi cái chữ Sanskrit này, nó có nghĩa là gì? Sunyata có nghĩa là tánh không.

Ngài dạy rằng: “Dầu cho có người sống xa ta ngàn dặm mà hiểu được ta, làm đúng lời ta, thì cũng giống như đang ở bên cạnh ta. Còn người sống gần ta mà không hiểu ta, không làm đúng lời ta, thì cũng như xa ngàn dặm.”

Đó là một bài kinh.

Thứ hai nữa, phải hiểu chứ không có ai có thể ăn dùm cho người khác no được. Dầu đó là cha mẹ, vợ con, người thân của mình đi nữa, thì mình cũng không thể nào vì tình thương mà mình hiểu đạo dùm người ta hết.

Tôi không biết bao nhiêu lần trình bày chỗ này rồi. Một ly cà phê, một miếng sầu riêng, mình không thể nào ăn rồi diễn tả cho người ta nghe cái mùi, cái vị của nó được. Cách hay nhất là mình đưa cho người ta miếng sầu riêng, ly cà phê đó. Chuyện đời là như vậy đó, chứ không có gì cao siêu.

Trong Phật pháp cũng vậy. Chúng ta có thương ai nữa thì mình cũng chỉ có thể hướng dẫn cho họ vào đạo, mở đường, gợi ý cho họ thôi.

Các vị có biết rằng nền giáo dục ở châu Mỹ và Á châu khác nhau ở một điểm rất lớn không? Đặc biệt là Việt Nam và nói chung vùng Đông Nam Á mình có một kiểu giáo dục rất lạ, đó là giáo dục nhồi sọ. Từ nhỏ đến lớn, chuyện thi cử là bằng cách học tủ, học gạo, chứ mình không có kiểu giáo dục như bên Mỹ. Ở Mỹ, người ta không tìm cách nhồi nhét y như cái máy. Cho nên sinh viên ở Mỹ không học gạo, học tủ như mình.

Bên đó, người ta gợi ý là chính. Ví dụ, nhìn một vấn đề, mỗi người có cách riêng của mình. Có người thì ngài nói một bài kệ, một phát rồi thăm thăm như vậy, không giải thích từng ly từng tí. Ai hiểu thì hiểu.

Ví dụ như có vị bị đau, hôm qua tức giận, hôm nay bệnh. Thì ngài chỉ nói thế này: “Đừng nghĩ rằng ta đang bị đau, mà hãy nghĩ rằng cơn đau đang có mặt.” Người hữu duyên nghe vậy hiểu ngay.

Lại có một vị cư sĩ đến học Phật pháp giác ngộ với ngài. Ngài chỉ trả lời vắn tắt: “Khi thấy thì chỉ biết là có cái thấy, chứ không có người thấy. Khi nghe thì chỉ có sự nghe, chỉ có lỗ tai đang làm việc, chứ không có ai nghe.”

Rồi một chỗ khác, trong kinh giải thích Tứ đế rất là độc đáo như sau: “Chỉ có sự khổ chứ không có người bị khổ. Chỉ có nguyên nhân tạo khổ chứ không có ai tạo khổ. Chỉ có sự chấm dứt khổ chứ không có người thoát khổ. Chỉ có con đường thoát khổ chứ không có ai hành trì hết.”

Mình nghe rất là bàng hoàng. Nếu mà mình học giáo lý căn bản chút, mình mới thấy cái câu đó sâu. Vì sao nói sâu? Là bởi vì mình không...

Mà mình học giáo lý mười hai căn bản, mình mới thấy cái đó còn tên đó là sao? Vì sao? Là vì sao nói sâu là bởi vì mình không hiểu được cái bài kệ đó. Mình không hiểu rằng là chỉ có sự hành trình chứ không có ai hành gì hết nha. Chỉ có sự hiện tiền, còn có làm gì?

Chính vì mình không hiểu chỗ này nè, cho nên cứ mình tu ba má mình để, mình hai bố mẹ... Tức là bà mới là tự cho mình là... Cấp Cô Độc ngồi thiền, bà mới là thiết mình, giống như ngày xưa vậy đó. Nghe đạo, bà mới là tưởng mình là người hiểu. Bà mới tưởng mình là người sao mà lại quá...

Rất là nhiều người, và rất là nhiều lần trước, rất là nhiều người tôi đã nói cái này. Cái người có ba-la-mật mà đi so đo vậy, người ta không bị mắc vô những cái căn bệnh rất rẻ tiền như vậy. Có nghĩa là đang làm được bao nhiêu, người ta chỉ có ghi nhận bấy nhiêu là tiếp tục đi nữa, chứ không có ai mà thấy mình hay hết.

Cái đạo mình nó lạ lắm. Khi anh thấy anh hay là anh đã đang dở ẹc rồi. Và ngay cả trong điều thiên định, chỉ quán, trì giới, bố thí, trong bất cứ pháp môn nào, hễ thấy mình hay đó là mình dở. Là vì sao? Là vì tất cả phàm phu đều mang những căn bệnh, đều trị những bệnh nhân. Không có ai mà đi khoe với người khác: “Bữa nay tôi uống thuốc.” Không ai khoe là bữa nay tôi đi rửa ghẻ bên này, tôi xài bao nhiêu bông gòn; bữa nay tôi xài bao nhiêu thuốc tím, ra xin bác sĩ bao nhiêu mũi thuốc đỏ. Không ai đi khoe mấy chuyện đó hết. Cũng như anh con không hay bị ghẻ vậy, bị ung thư cũng như vậy.

Quyết định đang bị bệnh mà. Đang bị bệnh từ ngày tôi phát hiện ra. Ví dụ cho tôi bị ung thư, tôi bị tiểu đường, một ngày uống bao nhiêu thuốc, tôi không thể hình dung ra được cái chuyện mà cứ phải đi khoe cái chuyện đó.

Thì cái chuyện mình tu hành y chang như vậy. Cái chuyện mình bố thí là mình đang uống thuốc chữa bệnh bòn xén. Cái chuyện mình giữ giới, chuyện mình nghe pháp là mình đang uống thuốc. Chuyện mình ngồi thiền là mình đang uống thuốc. Thì không có ai mà đi tự đắc, tự hào được. Bản thân cái tự đại, tự tôn vì cái chuyện mình uống thuốc, thì cũng vậy.

Bất cứ một người nào thấy mình đang tu, đang làm phước mà mình thấy là người đang bị xem như có chứng bệnh nữa. Bản thân mình đã là huyền ảo rồi, mình đi biết đạo mình, biết đạo mình đi làm phiền mình. Phước bố thí, trì giới của mình lại kiêu ngạo với những cái thứ đó, coi như mình bị bệnh chập, người bệnh tập hai: bệnh trong bệnh nha.

Mà những cái này phải hiểu được. Hiểu được cái đó nữa là xong đó. Chứ còn phải hiểu được cái đó gọi là sâu. Các thầy cô là vậy đó. Là chuyện của ai nấy biết chứ không ai biết giùm mình hết trơn. Chỉ có mình này để biết thôi. Còn mình tu mà mình còn móc cho người ta biết như vậy là nó kỳ lạ. Mình tu là mình giải quyết vấn đề của mình, vậy mà còn cho người khác biết là mình giúp cho người khác hay sao?

Thứ nhì nữa, trước khi về, cái giá cả... trong giới tính... nghĩa là không có một cái hệ thống nhân pháp nào ở đời này, không có một cái công đức tu hành nào mà nó có một cái kiểu cho quả lạ lùng như là đạo và quả trong đạo của mình.

Mà sẵn đây tôi cũng nói luôn nha, đừng có nghĩ cái này. Nhiều người lầm cho rằng bốn quan hệ của bốn đế là giống nhau: tập đế tạo ra khổ đế rồi đạo đế tạo ra diệt đế. Đó là sai.

Mà quý vị nhớ thế này, ngay trong cái tên gọi là mình đã thấy đó. Đạo đế, chúng ta đi dùm một chút, trả giá. Đạo đế tạo ra... xin lỗi, cái tập đế thì nó tạo ra cái khổ đế, cái đó đúng. Nhưng mà cái đạo đế, tiếng Pali của nó là magga sacca.

... đó, nó tạo ra.

Xin lỗi, cái Tập đế, để nó tạo ra cái khổ. Còn Đạo đế, tiếng Pali là magga, nghĩa là con đường, chứ không phải là sự tạo ra. Tập đế có nghĩa là sự tạo ra, cho nên Tập đế tạo ra Khổ đế. Nhưng Đạo đế nó không có tạo ra Diệt đế, mà nó dẫn đến Niết-bàn, dẫn đến Diệt đế. Nhớ nha, nó dẫn đến, chứ nó không phải là tạo ra. Ngay cái đó là cái khác nhau.

Thứ nhất, tôi nhắc lại: Tập đế nó tạo ra Khổ đế, còn Đạo đế nó dẫn đến Diệt đế. Đó là lý do tại sao Đạo đế có tên là magga, là con đường. Con đường không có tạo ra cái gì hết, mà chỉ là dẫn đến thôi nha. Ý nghĩa của con đường là dẫn đến. Còn samudaya, Tập đế, là sự tạo ra.

Thì ở đây đó, một người mà đủ duyên lành, ba-la-mật, cộng với pháp môn hành trì đúng với tinh thần Bát chánh đạo, thì nó dẫn đến một kết quả là không tiếp tục sống trong ngộ nhận nữa. Nhắc lại, ba-la-mật đầy đủ cộng với pháp môn hành trì đúng với Bát chánh đạo, thì nó dẫn đến một kết quả là không còn ngộ nhận nữa.

Không còn cái lust nữa, không còn yếu lòng nữa, là khi không còn thấy trên đời này có cái gì để mình thích, và từ đó cũng không thấy trên đời này có cái gì để mình ghét.

Trong kinh Tứ niệm xứ gọi là tham ưu. Ở đây, vị tỳ-kheo chơn chánh tinh cần, chánh niệm, tỉnh giác, quán thân trên thân, quán thọ trên thọ, quán tâm trên tâm, quán pháp trên pháp để diệt trừ tham ưu ở đời.

Thì ở trong kinh Tứ niệm xứ, tất cả phiền não gom lại còn có tham với ưu thôi. Tham là thích cái này cái kia, còn ưu là bất mãn cái này cái kia. Quý vị nhớ nha.

Nếu mà nói sâu hơn một chút nữa, thì sáu trần nó chia ra làm hai nhóm. Năm cái đầu đó gọi là dục trần. Còn cái trần thứ sáu là pháp trần. Bất cứ cái gì, cái đối tượng nào mà nó còn liên hệ trong cái dục trần, nghe, thì mình mới còn có thích rồi ghét. Tất cả phiền não liên hệ trong dục trần đều có cái điều đó: thích rồi ghét. Cho nên dục ái mà sâu thì đi với sân. Khi nào không còn dục ái nữa thì cũng không còn sân nữa nha.

Còn đối với các cảnh thiền thì khác. Mình có thể thích trong các cảnh thiền, nhưng chưa bao giờ có chuyện ai đó bất mãn trong cái thiền mà mình đắc hết. Riêng cảnh dục thì có. Cảnh dục mà mình thích, như mình thích ăn bánh xèo, nhưng mà nếu ép mình ăn tới cái thứ năm, thứ bảy, lúc bấy giờ cái mình thích đó mà cứ bị nhét vô hoài, là bắt đầu muốn ói ra rồi nha. Bất cứ cái gì trong năm dục nó đều có cái mặt trái rất là rõ. Hồi mình chưa nghe nói mình mê dữ lắm, rồi tới lúc ngán, cầu cho đừng thấy nó nữa. Cảnh sắc, cảnh tiếng, cảnh khí, cảnh vị, cảnh xúc đều như vậy.

Ngay cả tình cảm nam nữ cũng vậy. Đối tượng đó hồi nào mình mê như sống như chết, rồi tới hồi nó nản rồi, là chỉ có muốn chết chứ không sống nổi. Nhưng cảnh thiền thì không.

Cho nên đây là lý do vì đâu mà dục ái và sân đó là một cặp. Khi mà duyên lành, ba-la-mật nó hội đủ, thì tự nhiên hành giả thấy rằng trên đời này không có cái gì để mình thích nữa, rồi cũng không có gì để bất mãn. Là vậy đó.

Mà khi hành giả thấy như vậy rồi, thì tùy theo mức độ ba-la-mật. Có người thấy như vậy đó, họ bèn đắc Sơ quả rồi. Có người đắc Nhị quả rồi. Có người đắc Tam quả rồi, nhưng không có đi xa nữa. Rồi có người đắc Tứ quả mới xong nha.

Nói chuyện với Nhất thì thứ hai, khi mà trên đời này, đối với mọi thứ, không còn có gì để thích...

Câu hỏi thứ hai, họ mới xong nha.

Nói chuyện với chị thứ nhất, chị thứ hai. Khi mà cái trên đời này làm mọi thứ, còn không có gì để thích, không có gì để ghét, tại sao bạn thấy được cái đó? Cái đó phải dựa vào cái gì chứ? Mà dựa vào vị trí...

Tôi nhắc lại: không có quán chiếu gì hết nha. Xin lỗi, không có quán chiếu danh sách gì hết. Cứ chánh niệm. Trước đây, buổi đầu không có quán chiếu gì hết, cứ sống chậm. Mình sống chậm.

Đây là lý do vì đâu mà thiền niệm xứ ở một số truyền thống, như truyền thống Miến Điện, truyền thống Tích Lan và cao hơn nữa, bắt người ta học giáo lý trước. Bởi vì có học giáo lý, lo lót lòng xong rồi thì coi như mình đã có “chuyển văn” rồi, đã có “tư niệm xứ” nằm kế bên, có vốn giáo lý bỏ túi rồi bắt đầu nói tu niệm xứ.

Phải nói, phải nhớ rõ đó. Còn lại, vẫn có nhiều người không có học gì hết mà vẫn đắc. Là vì sao? Là bởi vì phước báu ba-la-mật sâu dày, và người dạy họ là thánh nhân nữa. Cái thời đó, người dạy là người ta đắc đạo rồi, dắt cho anh, chứ không phải như mình bây giờ. Còn phước sâu dày ba-la-mật của mình làm sao mà bì được với người đời đó?

Ở đây là người hướng dẫn mình đâu có phải đương nhiên như vậy đâu. Từ xưa, ngài Đức Thế Tôn, ngài vì sao lại bắt buộc Kiều Trần Như, Ca Diếp... Còn thời này mình đâu có được vị thầy cỡ đó nha.

Cho nên bây giờ tôi có thầy xưa không? Bây giờ tôi có trò ngày xưa không? Cho nên mình không có mà lại mở kinh ra rồi thấy: “Xưa người ta không học gì mà đắc”, mình bắt chước cũng không học hành gì hết, rồi đòi đắc. Giống như mình thấy người

ta không có làm lụng gì hết, cứ ra mua tờ vé số là thành tỷ phú, mình bắt chước, mình cũng không học hành, không làm lụng gì hết, ra mua vé số rồi nhip chân ngồi chờ.

Nói thật là vậy nha.

Cho nên cái cốt lõi ở đây nghĩa là gì? Duyên ba-la-mật cộng với pháp môn tu mà nó chính xác rồi, thì tự nhiên đạo xuất hiện. Và sự kiện đạo xuất hiện đó là sao? Chỉ một sát-na tâm thôi. Ngay trong sát-na đó, nó có một nội dung như sau, nói gọn là có hai nội dung: đặc tiền đạo bằng cách thấy rõ Tứ đế, và Niết-bàn là cái gì. Sát-na đạo đó lập tức là tâm thần quả.

Cái này, người không học vẫn có thể làm được, tôi chỉ nói cái đó thôi. Còn nói chỉ có học thì tôi nói thêm một chút. Người mình đặc đạo, nếu mà người độn căn, tín căn nhiều, thì sau tâm khách đạo, tâm thánh quả sẽ xuất hiện ba sát-na. Còn nếu người lợi căn, trí trọng, thì sao? Cái sát-na tâm đạo thì liền sau đó tâm quả nó xuất hiện có hai sát-na thôi. Nhớ như vậy.

Cái gì mà chuyên môn đi vô là nhức đầu nữa, cho nên chỉ lấy cái được gặp duy nhất mà nói. Cái đạo quả đó nói nhanh như vậy, nhanh không có gián đoạn, nghe. Thấy là đạo đó, là quả tiếp nối ngay sau đó.

Và tôi nhắc lại cái hồi nãy, đặc là cái gì? Là hành giả. Có những người chứng đạo thấy rằng tất cả mọi thứ ở đời là khổ nha. Tất cả mọi thứ ở đời đều là khổ. Cái gì mà nó thuộc về sáu căn, sáu trần, sáu thức, tất cả đều là khổ nhé, tất cả.

Tôi nhắc lại, thánh giả thấy tất cả cái gì của người ta: sáu căn, sáu trần, sáu thức, tất cả đều là khổ. Tại sao vậy? Nếu nó là đắng, là khổ, đã đành. Mà nếu nó là ngon, là vừa ý, chịu quá, thì nó cũng vô ngã, vô thường mà. Cái gì vui vẻ mà vô thường thì nó cũng là khổ nhé.

Cho nên hành giả thấy mọi thứ đều làm khổ mình. Nếu vừa...

Vô thường mà cái gì vui vẻ? Vô thường, nó cũng là khổ nhé em. Cho nên, nó làm cho mình chẳng thấy thứ gì mà không làm khổ mình. Nếu vô thường là khổ, thì thích cái gì cũng là thích vọng khổ.

Nếu mà hành giả hiểu được hai cái này, thì sẽ lập tức nhận ra rằng trên đời này không có gì để mình phát triển, cũng không có gì đáng để mình ghét. Khi mình coi nó là đồng rác, mình đẩy nó qua một bên, thì cái chuyện trong đồng rác đó nó có cái gì, mình không quan tâm nữa. Bởi vì đối với mình, đó là đồng rác rồi. Mình không có cần phải lục là trong đó mình thấy đây là lá thân chuối, đây là giấy vụn, đây là đồ hư, đây là cùi bắp, đây là vỏ chuối, đây là giỏ dưa. Mình cần quan tâm nữa làm gì?

Nguồn gốc ở đây là đồng rác, thì chỉ cần thấy rằng mọi thứ là khổ là đủ rồi nha. Và nếu mà mọi thứ là khổ, không có gì đáng để thích, thì cần gì phải mất mạng trong đó.

Cái quan trọng nằm ở đó. Cho nên, nói tu-đà-hoàn thì kết quả vị ấy chỉ việc có thanh kiếm hoài nghi còn giấu trong tủ. Thích thì thích, thì thôi nha. Bởi vì thật ra cái hoài nghi, cái thân kiến, cái nghi là đủ rồi. Còn cái giới cấm thủ thì nó được tạo ra từ cái thân kiến, hoài nghi, nghe, nhớ.

Cho nên, rất nhiều chỗ, bị nghe giảng và đọc sách, các vị thấy người ta chỉ nói lên hai cái phiền não thôi. Nói là thân kiến và hoài nghi. Thân kiến là thấy danh-sắc, thọ, tưởng, hành, thức, ý, rồi nghĩ “đó là tôi, nó là của tôi”. Đó là thân kiến.

Còn hoài nghi là sao? Hoài nghi là thắc mắc về chuyện kiếp trước, chuyện đời sau, mà liên hệ đến cái tôi. Thí dụ như: không biết tôi ở đâu tới đây, rồi chết rồi tôi đi về đâu? Không biết hiện giờ tôi là ai, ở đâu trong vũ trụ trời đất này? Mà sao tôi khổ quá? Tất cả đó được gọi là hoài nghi nha.

Mày nghe thì biết tu-đà-hoàn được gọi là chấm dứt được thân kiến, hoài nghi. Nhưng mà nói cho đủ thì hỏi vị tu-đà-hoàn có diệt được tham sân hay không? Thì mình có nói: có. Có.

Khi một người không còn thân kiến, hoài nghi nữa, thì họ cũng phải diệt đối với các phiền não còn lại, họ cũng phải có sự hạn chế ít nhiều. Thí dụ như biểu đồ trong 8 tâm tham, thì trong đó có 4 tâm hợp tà kiến. Tâm nào đi với tà kiến thì vị tu-đà-hoàn không còn nữa.

Còn tâm sân thì sao? Có mấy tâm sân? Có hai loại tâm sân. Một là tâm sân có thể dẫn đến sa đọa. Thứ hai là loại không thể dẫn đến sa đọa, không thể hại người, làm người ta đổ lệ, đổ máu. Cái tâm sân mà có thể dẫn đến chặt chém, sát sanh, đốt nhà, cướp của, giết người, cái tâm sân đó có thể dẫn tới sa đọa. Vị tu-đà-hoàn diệt hẳn loại tâm sân đó rồi, hiểu chưa?

Tu-đà-hoàn chỉ còn có cái sân mà không đủ để làm họ sa đọa. Ví dụ như những người đang hoằng có thể khóc trong cảnh sinh ly tử biệt. Khi bị người khác tấn công, vị tu-đà-hoàn cũng có thể thấy khó chịu. Nhưng vị này không còn khả năng phản ứng theo kiểu tay chân như người bình thường, người phàm nữa nha, mấy cái vụ đó không có khả năng xảy ra nữa.

Cho nên, ngoài cái thân kiến rồi, vị tu-đà-hoàn còn không còn có tâm tham tà kiến, cái cảnh giới mà hợp tà là không còn. Ở đây cũng không còn cái tâm sân mà có thể dẫn đến sa đọa. Vị tu-đà-hoàn không còn bợn xén nữa, cũng là tâm sân.

Vị này còn yếu lắm ở tâm sân. Mười bốn thứ là sân, tật, lận, hối. Sân là hờn giận, bực bội, sợ hãi. Tật là ghen tị. Lận là bợn xén. Hối là buồn, day dứt, tiếc.

Sân, tật, xan. Cái là hờn giận, bực bội. Tật là ghen tị. Xan là không muốn chia sẻ.

Xin nói thêm, day dứt tiếc nuối thì biết là chỉ còn có cái rất tiếc nuối và còn một chút phiền lòng thôi, chứ còn riêng cái tật và lận quyến thì không còn.

Con nhớ nha, cái vị Tu-đà-hoàn, do không còn thân kiến nên vị Tu-đà-hoàn tuyệt đối không còn bợn xén. Bợn xén là sao? Tài sản của mình, đồ đạc của mình, chỗ ở, xe cộ của mình, không muốn chia sẻ cho người khác. Thức ăn, vật dụng của mình, không

muốn dùng chung với ai. Rồi bỏn xén tình cảm nữa, tức là không có bọc bội khó chịu khi người của mình đi đến với người khác; vẫn sẽ vui, không bọc mình. Cái ai mà mở miệng nhờ cậy cái danh tiếng của mình, chức vụ của mình, thì cũng xả về tiếng tăm, cũng xả về tài sản, cũng xả về chỗ ở, cũng xả về tri kiến.

Xả về tri kiến là sao? Là không muốn chia sẻ cái biết của mình cho người khác, sợ người khác giỏi hơn mình. Một người đã không còn thân kiến, hoài nghi thì cũng không còn kiểu bỏn xén, ích kỷ như vậy nữa. Không còn có tật ganh thì ghen tuông nữa.

Nhớ, tôi nói là vị Tu-đà-hoàn không còn tánh ghen tị. Mà ghen tuông nó chính là ghen tị trong tình cảm. Ngoài tình cảm nam nữ ra nữa, thì vị Tu-đà-hoàn không còn hai cái phiền não gì nữa.

Như vậy thì vị Tu-đà-hoàn, nói gọn lại, là chấm dứt thân kiến và hoài nghi. Nhưng mình đối với từ hấp dẫn của Tăng kinh Miến Điện, đối với mười kiệt sử, vị này có những cái hạn chế rất là nhiều.

Còn ngã mạn thì có chín, đó là hơn, bằng, thua, đem nhân với hơn, bằng, thua: hơn nghĩ là hơn, hơn nghĩ là bằng, hơn nghĩ là thua; bằng nghĩ là bằng, bằng nghĩ là hơn, bằng nghĩ là thua; thua nghĩ là thua, thua nghĩ là bằng, thua nghĩ là hơn. Vậy $3 \times 3 = 9$ thứ ngã mạn. Tới Tu-đà-hoàn chỉ còn lại có 3: thua nghĩ là thua, bằng biết là bằng, hơn biết là hơn. Chỉ còn không có 6 cái tào lao kia.

Thì cái tuệ quán có nghĩa là ngay trong một khoảnh khắc rất ngắn, chuyển màu sắc. Thôi, vị đó thấy mọi thứ là khổ. Mà khi thấy như vậy, vì nó thấy cái đó là khổ, thì cái thứ ba: muốn hết khổ, thì không thích ở trong khổ nữa. Cái thứ tư: sống bằng ba nhận thức vừa kể chính là con đường khỏi khổ.

Cả bốn cái này nó cùng lúc có mặt, cùng lúc có mặt nha. Khi mà mình biết em làm mẹ của mình, thì mình cũng cùng lúc biết rằng đây là vợ của ba, con gái của ngoại và con dâu của nội. Hiểu không? Ngay lúc đó nghe kịp chưa? Cùng một lúc như vậy.

Nhìn một cái bàn là biết riêng cái bàn, nhưng mình không nghĩ rõ như vậy. Nhưng mà tất cả những cái biết đó cùng lúc có mặt nha.

Cũng như người đàn bà đó, biết đây là người mẹ của mình, vợ của ba, bạn gái của mẹ và con dâu của nội, hiểu cái lúc đó như vậy chứ? Cả bốn thứ thì nó lập tức, trong một thời gian rất ngắn, chỉ có một sát-na thôi, một đơn vị tâm lý cực nhỏ, bất khả phân. Gọi liền về nó thấy liền bốn là: sự thật này; thấy rằng mọi thứ là khổ; thích cái gì cũng được, thích vọng cổ hay thích tình anh, muốn cất cổ để đừng trách trong khổ nữa; và sống trong những nhận thức này được gọi là con đường ra khỏi khổ.

Tuệ quán có nghĩa là đào đâu thì ra đó. Đào sâu để thấy được khổ, cũng là để thấy được tập, thấy được diệt, sáng được đạo luôn. Khi thấy bốn cái này thì vị ấy cũng cắt đứt các phiền não theo cái...

Là để được tập, thấy được nhiều, sáng được, tạo được. Không thôi.

Khi thấy rõ cái này thì vị ấy cũng cắt đứt các phiền não theo số lượng tương ứng với từng thánh mình chứng. Ngay cái lúc mà mình thấy Đạo, Khổ, Tập, Diệt, Đạo bằng trình độ của Tu-đà-hoàn giả, lập tức mình cũng cắt đứt ngay luôn. Lúc đó mình cũng cắt đứt thân kiến, hoài nghi, giới cấm thủ, với một phần tham và một phần sân, một phần ác mạn thực hiện ra chuyện đó.

Cái lúc đó đặc điểm như vậy, trong một khía cạnh khác, như vậy gọi là akālika, có kết quả vị thánh chứng, không có bị ảnh hưởng bởi thời gian, vượt khỏi thời gian tính.

Okay, tiếp theo là ehipassiko, thách thức mọi thử nghiệm. Có nghĩa là trên đời này, có tôn giáo nào, những tư tưởng nào, ngay cả những công trình khoa học đi nữa, thì gần như nảy sinh vấn đề. Ví dụ như cách đây bữa người ta nói ăn tỏi nhiều thì tốt, tưởng sao cỡ ba ngày sau nói tỏi có hại, được ba ngày tiếp nữa, tuần sau nữa, nói tỏi có lợi. Nói chung đó là khoa học.

Đối với tôn giáo, tôn giáo nào, nãy mình sơ sơ về các nội dung giáo lý, sớm muộn, ít nhiều, sâu cạn, rộng hẹp thế nào cũng là vấn đề. Riêng với con đường giải thoát duy vật thì càng tìm mình sẽ càng thấy cái vi diệu của nó.

Tôi nhắc lại một lần nữa, bốn sư Thích Ca của mình, Ngài thành đạo năm 35 tuổi, vào Niết-bàn 80 tuổi. Kể từ cái đêm thành đạo năm 35 tuổi dưới gốc bồ đề cho đến khi vào Niết-bàn ở dưới gốc cây sa-la, Ngài không cần có thêm một cái nào hết trong nhận thức, trong hiểu biết. Chỉ cần thiết một lần đó là đủ rồi, không cần bữa nay nói vậy, ngày mai nói khác; bữa nay thấy nó đúng rồi, ngày mai nói cái đó sai. Không có. Đưa con từ cái đêm thành đạo đến lúc nhập Niết-bàn này không có đối xác, không có đối nhận thức, bởi vì Ngài thấy một lần là đủ được.

Cho nên trong tám nghĩa Như Lai, bậc Như Lai, ý nghĩa tại sao gọi là Như Lai, nó có cái nghĩa đó. Kể từ đêm thành đạo đến đêm Niết-bàn, Đức Như Lai nói sao làm vậy, làm sao nói vậy. Từ đêm hoàng đạo đến Niết-bàn, Ngài không tiếp thu để nghĩ về những gì nữa, nhưng lại đã thấy và đã biết như thế nào thì đến lúc nhập Niết-bàn vẫn y chang như vậy.

Trong Trung Bộ, Ngài nói rằng, dầu cho những gì Ta đã nói về bốn đế, thì Ta có nói thêm bao nhiêu lần nữa, Ta cũng chỉ nói như vậy thôi, chứ không có nói khác đi được. Không riêng bậc Chánh Biến Giác ra đời, người thường cũng vậy, khi nói về bốn đế thì cũng nói như vậy chứ không có thể nói khác được.

Do đó được gọi là ehipassiko, là thách thức thử nghiệm. Với nội dung hoàn hảo như vậy, mình càng nghiên cứu về nó, mình càng hành trì thì mình chỉ càng thấy ra cái kết nối mật thiết của các vấn đề giáo lý. Còn nếu mà mình thấy ở đâu đó có mâu thuẫn, là do cái thấy của mình có vấn đề, nhớ chỗ này nha.

Chỉ có trong tất cả các loại vật, thì luôn luôn có một hệ thống mật thiết với nhau, liên hệ với nhau. Có điều đặc biệt nữa là nhiều khi thật sự hiểu lầm cái này, hiểu thôi theo kiểu mẫu giáo. Có nghĩa là trong Tăng Chi lại có một nội dung là bao nhiêu, không

có mắc mớ gì thần kinh. Thần kinh nó kỳ lạ, không mắc mớ gì đang ở kinh đang nhưng mà chưa tới. Mình tự học rồi tranh cãi một chút thì mình thấy là nó tương liên, tương quan đi lên. Đây là những nội dung bổ trợ cho nhau, bổ trợ và hỗ trợ. Bổ trợ nghĩa là bổ sung, còn hỗ trợ nghĩa là nâng đỡ cho nhau.

Đây có một nội dung bổ trợ cho nhau, bổ trợ và hỗ trợ. Bổ trợ nghĩa là bổ sung, hỗ trợ nghĩa là nâng đỡ nhau.

Ngài A-tỳ-đàm, khi phân tích thế giới và chúng sinh ở một tốc độ rất ráo nhất, rất ráo đến mức cảnh giới, kết cấu... Ngài nói về thế giới và chúng sinh bằng những khái niệm, bằng những ngôn ngữ bình dân nhất, gần gũi với chúng sinh nhất. Con rắn, con dế, mình sống theo tinh thần của tạng Luật, của tạng Kinh và A-tỳ-đàm.

Nếu ai thấy mình dở quá, làm ơn tự nhắc lại A-tỳ-đàm. Vì ngài phân tích cho mình thấy thế giới và chúng sinh theo cái góc nhìn rất ráo nhất, để gì? Để mình không còn tiếp tục thấy trong đó có cái gì hay ho, trong đó có cái gì dở để mà thích, để mà ghét. Đó là nói theo kiểu của ta ở Việt Nam, nhưng mà nghe đời thường.

Daily life, cái lối sống theo A-tỳ-đàm. Tôi ví dụ, bên cạnh A-tỳ-đàm thì ngài dạy rằng đời danh sắc, thân tâm là cực kỳ chớp nhoáng, sinh diệt luôn luôn trong từng phút, không có gì đáng nắm. Nếu có làm thì làm, còn tạng Kinh, ngài lại nói: sáu căn, sáu trần, những gì con có, vô thường, chết rồi bỏ lại hết. Chỉ có công đức tu hành là giúp được cho mình mà thôi. Đó là tạng Kinh.

Qua tới tạng Luật thì sao? Nếu mình ở đâu dốt dốt mà mình vừa mới làm gì đó, mình không mắc gì nữa, thẳng kia có sao không có cái gì... Nghe này, nghe cho rõ. Mình không có sát sanh, có nghĩa là mình phải giờ nào cũng nhìn lại tâm sân của mình. Cấm mình không có trộm cắp, có nghĩa là mình phải nhìn lại lòng tham của mình, có đúng không? Vậy kêu mình đừng nói dối, thì bây giờ mình lại nhìn cái tâm tham mà tâm sân của mình, đúng không? Ngài không ghi rất rõ cái giới nào phạm vô cái phiền não nào trong đó, còn tạng Luật có nói rõ.

Tôi nhắc lại, tạng Luật là cái kiểu sống mà dựa trên tinh thần từ, bi, hỷ, xả. Tại sao kêu không được giữ nhiều? Nguyên nhân là bởi vì khi anh giữ dư như vậy, rõ ràng là anh không có từ bi để anh kiểm soát cả đời sống của anh. Anh để ý, có khi để cho nó có giò móc, có bị chuột cắn, có bị mưa dột, có bị bụi bẩn, đủ thứ hết. Nói chung, một cái gì càng nhiều, càng dư đồ nhiều, thì mình phải mất rất nhiều thời gian vì những món đồ đó. Còn cái gì cất rồi, “thôi tôi giữ luôn, tôi để vậy thôi”, chứ không có chăm sóc thì nó hư hết.

Vì vậy, bà con sáng nay học các định nghĩa này rất quan trọng.

A lô, các vị đó nghe không? Dạ rồi. Lúc này giờ không nghe gì hết. Trời ơi.

Tôi nhắc lại, tại sao gọi là opanayiko? Opanayiko có nghĩa là nội dung giáo pháp hướng thượng, dẫn đến sự hướng thượng. Khi ta giữ giới, định và tuệ, có nghĩa là ta từng bước nâng mình lên.

Khi ta giữ giới, có nghĩa là sao? Làm ta đã tự mình chấm dứt cái chủng tử sa đọa. Khi ta giữ giới là ta đã dựng lên một cái đường ngăn cách giữa ta với bốn loại ác thú sa đọa. Là ta làm chủ được thân nghiệp và khẩu nghiệp.

Khi mà ta tu cái giới là ta đã ngăn chặn, đã ngăn cái chủng tử sa đọa. Còn cái thứ hai, khi ta tu tập thiền định, tu học, thì ta đã ngăn chặn các chủng tử dục giới. Dùng giới mà ngăn cái chủng tử sa đọa. Cái định nó lại có hai: nếu là sắc định, sắc giới định, thì mình ngăn cho chủng tử dục. Mà nếu vô sắc định, thiền vô sắc thiền, thì mình lại ngăn chặn cái chủng tử sắc giới đi kèm.

Tôi nhắc lại nha, tại sao giáo pháp của...

Ô, thích thiện thì mình lại ngăn chặn các chủng tử sát với các vị đi kèm. Không, tôi nhắc lại nha. Tại sao giáo pháp của chư Phật được gọi là thức thượng? Bởi vì ngay lúc đó giữ giới là mình đã ngăn chặn các chủng tử dục giới. Khi mình tu cái thiện sắc giới là mình đang ngăn chặn các chủng tử dục. Khi mình tu cái thiện vô sắc là mình

ngăn chặn các chủng tử sát với vị đi kèm. Mình tu tuệ, có nghĩa là mình đã ngăn cái chủng tử luân hồi. Nói chung việc là như vậy. Nhớ nha.

Em đang bận gì vậy đó? Anh nhắc lại, khi giữ giới đang nghĩ về gia đình, có đưa bông nữa, cái việc anh nói cái gì đó nghe rõ hay sao mà cứ bông hoai, ngộ quá.

Tôi nhắc lại lần nữa nhé. Em thích cái gì cũng vậy, thích mà không có công đức thì sẽ sang làm cái loài tiên. Ý là thích ăn ngon mà không có công đức sẽ sang làm loài. Em tạm chắc ăn ngon mà không, với những cơm không được, làm điều anh thật. Đẹp mà không có công đức gì sẽ sanh làm mở loài diêm đấm sặc sỡ. Thích thơm, thích thưởng thức mùi thơm mà không có công đức thì sẽ sản sinh ra cái loài mật ong, bướm, hoa, là quay cuồng thưởng thức bông hoa, ăn mặc rồi dùng thấp mà mình thiếu công đức.

Nó giống như là cái người nhà giàu mà họ thích ăn ngon thì họ sẽ có yến sào, bào ngư. Con nhà nghèo thích ăn ngon thì dạo à, ở tạm nhạc. Những kẻ nghèo và thám, em thích ăn nghèo mà hát, em với an toàn bộ bấy không, em buồn bệnh luôn.

Ở đây cũng vậy, thích ăn ngon mà thiếu công đức thì xem lại Vũng Tàu. Mà thích đẹp, thích nhìn đẹp nhé, mà lại không có công đức thì sanh làm mở lại, quay về đặc sản là đại khác như vậy. Nhớ, thật mình thể thiếu được.

Nữa ra tùm lum rồi cho nó bức tượng là sao? Thảng tượng tượng có nghĩa là từng bước thu thập lại mỗi mụ công đức. Mình trong tập có nghĩa là nó đang nẩy mình ra khỏi một góc pháp, nẩy mình ra khỏi mỗi góc sa đọa. Vì sao? Vì mỗi một công đức có bị tụ tập cho nó đều để giúp thú vị đi ngược lại các con đường sa đọa.

Tôi ví dụ, cái pháp vũ khí đi, làm mình đang tu hành vũ khí là mình đang đi ngược lại thế giới của người khó nghèo, nghèo túng. Mình đang ý là mình đang đi ngược lại cái chữ sống của mấy người yêu thọ, người bệnh hoạn. Chỉ với uống rượu nó chín cho mình đời tỉnh táo, không có bị mất trí, trong bị ăn giấc mơ, không bị khùng điên, không bị menthol vòng thế giới.

Nói dối là đời đời mình sinh tham dự tính tin cậy, tín nhiệm. Tín nhiệm nghe các nông dân chúng dầy núi, thế giới nói dối mấy chục củ quả xấu. Thí dụ như chính quả nói dối là đời sau sinh ra mình bị hôi miệng, hoặc với nhân gần là mình vô mình bị bao tử do mình không cạo lưỡi gì đó. Nhưng mà cái nhưng xa làm do mình không có nói chữ với nói dối. Nhiên không phải hôi miệng là chỉ một nhân, nhưng mà nói dối là một trong các nhân.

Tài chính vì nói dối sinh ra làm đến người cao quá mức, thấp quá mức, mập quá mức và ốm quá mức. Ốm mà cái gì đó ốm kỳ vậy, mập kỳ dị, cao kỳ dị, thấp kỳ diện cũng có thể là do quả nói dối là bị. Sao đi thì nói dối là gì? Là nói sai. Em dậy chưa? Mình có thể thay thêm đó thì ra hơn kích thước mình cũng vậy, hiểu chưa? Đọc tiếng người mà sẽ ảnh hưởng từ đó ra. Nhưng thật là trong việc giải thích thì anh nói dối, cái là sửa sai sự thật, anh sinh ra làm mấy người có kích thước kỳ nghỉ. Nhưng mà dĩ nhiên đó là một trong những nhân, chứ không phải thấy người ta nghĩ là nó điều gì một nhân.

Nhớ, như khi mình kêu trọng người khác mình cũng có thể bị cho đó vậy. Trong thời Đức Phật có trong 47 bị đại dương răng.

nhớ rằng khi mình trêu chọc người khác, mình cũng có thể bị trêu chọc lại như vậy. Trong thời Đức Phật, có một vị tỳ kheo đại dương, thời gian tu tập tương đương với ngài Ca Diếp, ngài A Nan, cũng tu một trăm ngàn đại kiếp. Vị này có vài thân tướng rất kỳ diệu. Đó là trong tất cả đệ tử của Đức Thế Tôn, vị này là vị có âm thanh hay nhất. Vị này nói chuyện, người ta nghe người ta cứ tưởng là Phạm Thiên nói. Âm thanh phù khánh đệ nhất, diệu âm, tên tiếng Phạn là Lakuntaka. Bhaddiya, có vị đó tên là vị được pháp âm thanh phạm âm, những tiếng chim ca lảnh tần giả. Có nghĩa là khi nó đang xôn xao, chỉ cần nhà cất tiếng thì mỗi người phải im lặng lắng nghe.

Lúc nhận hàng không biết vị trong thân đặc biệt như vậy, nhưng chỉ có một cái ngoại hình rất là kỳ cục. Có nghĩa là người rất là thấp, béo tròn luôn, lùn vậy. Rồi nhiều

người không biết, nhìn vào coi như là trò hề được, cười vậy đó. Nhưng thật ra vị đại thánh tăng các lậu đã sạch, thần thông và trí tuệ tự nhiên trời bởi.

Vì đâu người bị dính nghiệp kỳ cục như vậy? Là bởi vì nhiều nghiệp cộng lại. Có cái nghiệp thứ nhất là ngày xưa từng trêu chọc một bậc hiền thánh có chiều cao khiêm tốn. Cái nghiệp thứ hai, nó là trong truyền thuyết, lời rằng từng góp ý giảm bớt chiều cao của một ngôi bảo tháp. Mà không phải là do tiêu chí xây của tuyệt, dù người khác vô duyên kiểu cái tháp cao mười mét, mình thấy làm cái thấp bảy được rồi. Vẫn không như ý, cái ý đó, cái này nó làm giảm, đời đời sinh ra ông lúc nào cũng thiếu về chiều cao.

Cái thứ ba, trong tiền thân có một kiếp ông từng làm vua. Mười ngày có thể khá kỳ cục, rất là giống vua chúa vui vẻ ngày xưa. Nó vô từu kiệt thì sướng, có thật lòng không đem chú ngân hàng hạ. Nếu mà không nhìn ngủ rũ rượi, thích bắt mấy cô phụ nữ có mang ra mổ bụng tao coi cái gì coi. Hoạt động còn thay, nó làm sao vui dữ vậy. Không có cái này không, thích bắt mấy ông cụ bà lão lớn tuổi vật lộn với nhau cho mình coi. Anh nhìn cái đám trẻ khỏe mạnh lực lưỡng đang dần thì coi thường quá, thấy thường quá. Những gì mình nhìn thấy ông cụ bà lão run rẩy, mắt giật, lộn nhau, coi cái nó, nó có đứa nào cũng ổn, cười vậy đó. Thích đùa giỡn, óc tưởng tượng chuyện dờ dành ra cũng bị thất nghiệp, là có kích thước nha. Cho nên nhiều nguyên nhân đó.

Thì bây giờ tới đó là cái nội dung của opanayika, có nghĩa là chánh pháp này có khả năng hướng thượng. Khi mà ta giữ giới là ta đã cắt đứt cái chủng tử dục thú độ xứ. Khi mà ta tu tập thiền sắc giới rồi, ta đã cắt đứt cái chủng tử dục giới. Khi ta tu thiện vô sắc đại các, ta đã cắt đứt cái chủng tử tướng sắc giới. Khi mà tu tập tuệ quán thì ta cắt đứt cho chủng tử luân hồi. Những người cách được tuyệt đối hay tương đối là còn tùy thuộc vào ba mươi lăm mạch nữa. Cho nên nói chung là tôn tộc lâm mặc là mình tự nâng mình lên một cái chiều cao mới. Đây là ý nghĩa giáo pháp ngài được gọi là khả năng hướng thượng nha, nhớ rồi nó về rồi.

Tiếp theo, và con của sinh này, mới con trai sinh này. Cái cậu ơi kêu nhất lộn rồi, ở một vị là những một chân với quả nói dối chứ không phải là nhanh nha. Cho xin cái chú giải, có vị chơi xin cái chú rể của của nhà, đúng rồi đúng rồi, có thể có được được.

Cái thứ hai, nó là cái cuối cùng, là paccattam veditabbo viññūhi, có nghĩa là giáo pháp của chư Phật chỉ dành cho người có. Ngay khi mà còn thành đại gốc bồ đề đó, người có suy nghĩ thế này: đạo ta sâu thẳm, cái đợi mình tổ.

Chỉ dành cho người có. Ngay khi mà còn thành đạo gốc Bồ Đề đó, Người có suy nghĩ thế này: đạo ta sâu thẳm, cái đạo mình tổ chứng đắc ở sâu thẳm, đi ngược dòng đời, liệu ta nói ra có người hiểu hay không. Ai trong đời này cũng thích ôm ấp nắm giữ, ai trong đời này cũng thích cái này. Bây giờ ta ra đường ta nói buông, sự thật là không có gì để mất, thường thì liệu có người nghe được hay không.

Chư thiên lúc đó biết suy nghĩ đến cái chỗ đó, mới hiện thân thể xuống lay Phật mà thưa rằng: bạch Thế Tôn, chúng sinh trong đời nó giống như các loại sen, có những bông sen nó mới nhú ra trong bùn, có những sen nó đã lên khỏi mặt bùn mà nó còn nằm trong nước, rồi có những bông sen ngoi được trên mặt nước, trời nắng gió mưa sương mà nó nở được, có những sen đã hé nụ, nó chỉ chờ một buổi sáng là nó nở ngay. Thì chúng sinh trong đời cũng có nhiều loại nhiều hạng như vậy.

Ngài nghĩ đến chỗ đó, còn có lòng đại bi mà đi thuyết pháp độ sinh, thì mình thấy tia lửa đạo này có le lét nhưng mà không phải là không ai hiểu. Bởi vì có vị nhớ có chuyện này, cứ mỗi lần có một vị Phật ra đời là có vô số người. Hai vị Phật luôn luôn nhắm đến hai đối tượng, sau này trong hiền pháp có điều cho thấy ghi cái này. Cái gì chi vậy? Luôn luôn nhắm đến hai đối tượng này: một là người có khả năng chứng đạo, và hai là người có khả năng hiểu đạo. Cho dầu hôm nay họ không có khả năng chứng đạo với Ngài, nhưng với những gì họ nghe được từ Ngài, sẽ đắc đạo ở đời vị Phật khác. Rồi nhớ nha, con hai đối tượng này, mình đã chứng Phật thuyết pháp độ

sinh, một là người có khả năng chứng đạo, hai là người có khả năng hiểu đạo, làng nghề cũng coi là đối tượng.

Đây là lý do vì đâu mà cứ mỗi, vì thật ra đời có vô số người đắc đạo ở đâu ra, không phải với Đức Chung lên rồi mà ở trên trời rơi xuống, mà đây là toàn là những người đã từng học đạo với chư Phật ba đời thường chưa. Không cần nhiều kiếp, đản Phật trực tiếp. Trực tiếp là sao? Học thẳng Ni với Phật cùng đản kiếp làm gì. Đây là đẹp, cứ nghe mà nghe mà lại ra, anh vẫn thấy như vậy đó. Nhưng mà có một ngày khi mà duyên lành hội đủ, họ cũng đơn giản đơn để lại. Nhưng đời Đức Phật Thích Ca mình còn sống cũng trả tiền thương nhà, lắng đọng dễ thương nghe, là môn vô đi tu, một tấn Pháp Vương cha làm tay cười, chứ xanh từ phụ. Vậy mà cái chuyện dối nò là chuyện rất bình thường.

Cứ mỗi lần người đi đủ xanh, có nhiều cái đường với nhiều có bữa, ngày vì độ một người mà Ngài phải nhìn thấy khổ gì đó. Chẳng hạn như bữa thứ nghề đợi gần tới giờ ăn dặm mới đi bát, thay vì ta đi trước lúc 8 giờ 9 giờ đi, bữa nay cuối ngày đợi đến 10 giờ 10 rưỡi mới đi. Tại sao? Là cái vì biết là bữa nay Ngài sẽ gặp một người rất là đặc biệt, đó là một cặp vợ chồng già. Em bé nhà đứng trước nhà nó bị, hai vợ chồng nè mới đang dọn cơm sắp ăn cơm. Bác cái nói câu, cái này dọn cơm ra ăn, mở miệng nói vậy nhưng mà ta vẫn cầm cái nôi cơm đi ra múc miếng bỏ vào bát chân Ngài. Thì Ngài lấy tay là trợn, này nó nhận ở nhà. Anh bà nó gặp nhen, hện bà mới nói bằng tiếng Magadha, tiếng đó là tiếng Magadha, cái này nói tiếng Việt rồi nghe nó nghe đây này, có biết mà Việt đàn mới hay. Bạn bà nói: Thích thú mà sợ không có nhận thức ăn. Có nghĩa là người anh sinh ở đây không có nhận đồ ăn. Khất sĩ là người anh sinh thích khăn là đồ ăn, thức ăn, phút khi cứu mà sao lại từ chối chiếc khăn. Hiểu hai cái chỗ này hay chứ. Giống như tôi thì khác, tôi có cái câu này.

ức ăn phút khi cứu, mà sao lại từ chối chiếc khăn? Hiểu hai cái chỗ này hay chứ. Giống như tôi thì khác, tôi có cái câu này với vị: thích cái nào, ai thường sống trong

cây chim sẽ thường gặp nguy. Mê chim, mê lý, tiểu thư thích liên, cờ bạc liêu, thường sống bằng dream gì kẻ đó sẽ thường gặp Myanmar. Có những câu nói vậy.

Vậy tại sao thích thú mà lại từ chối khăn? Tại sao người anh xin mà lại từ chối thức ăn? Thì ngài mới trả lời cái gì không phải tiếp. Khúc nào những cần thiết khăn, bởi vì thích thú với nhiều nghĩa, nghĩa là cái cứu là người đi cầm, đi xe buýt. Khăn cũng là một nghĩa, nghĩa hay viết, cứu là cái người hiểu rõ. Trường Giang này là của tạm, ghé ăn bữa là bỏ đi luôn, không đáng để mà luôn dấu đề thế giới này.

Chị hai bài vừa nghe xong, cái câu mà nó làm từ lời, cuộc đời này nó chỉ rồi, chủ ghé lại đi ăn một bữa rồi đi ngay. Vỡ bị anak thì có nhiều bữa trong ngày. Nói gặp như tôi đồ xăng ra bà thiện, tôi kêu nó có ăn với Messi. Ê, nói nghe đi, tót nghe bữa ngày đầu, bắt không về đoạn được hai vợ chồng nó là đủ. Với chị kể chuyện để đánh đai rằng, thì các bạn kể đi đang nghe, là chuyện của cái duyên sự.

Ngạc nhiên cho cái duyên sự gì, hai vợ chồng già cả không có biết phật pháp, mà chỉ nghe mấy câu mà rất đơn giản. Quá chúng con, tôi như là mấy chục năm rồi không có nghĩa lý gì hết, chưa được như họ. Tiền nhà mới nói được hai ông bà, nà bây giờ thấy họ như vậy. Chứ đời Phật Ca-diếp, Cát Bà là một cặp vợ chồng người kiều nữ tử tào lao với mình đi Vũ Trường, an pháp người nghe tai này nó qua tay kia, mới hiểu gì cho nó cứ nghe hoài.

Chỉ là thân tâm này chỉ là ranh giới sắc, mọi thứ giao duyên mà có, có rồi bạn mất. Nghe nhạc kiều mà tao chút tao nhần, nhưng mà nó chớp ngén nhiều lần thì cũng sáng. À khi chết nhiều là những cho biết, bà nấu ăn nó thử cái nem nướng, em hỏi nó nó phải không, vậy mà chớp mà ngán, mà nó chết nhiều lần, mà nó ngén nhiều là nó bị sáng. Vậy sao nó xem sáng, cho nên vô nó ông đã cứ nghe hoài, nghe cái coi mà thấy mày chỉ là của ta, chỉ là danh sách để xin việc thay đổi trong rừng những giây phút.

Nghe hoài, nghe hoài, nghe hoài. Tháng nào cũng hai vợ chồng với cái cùng nước, thu thập nhiều đời đó. Khi mà cái mặt nó chín mùi thì tự nhiên cũng có vấn đề đó, mà hiểu đó theo cái kiểu sâu thẳm, hiểu cũng nói chuyện đó.

Rồi các vị, nó bị còn nhớ trong đời có gửi, có những phát triển mà mình biết bao lâu, nhưng mà để thấp phía nó phải đợi một lúc nào đó. Có chị đang có tẻ luôn đó, cho tôi có rất nhiều chuyện của tử là tôi đã biết rồi em. Nó thâm bí mật vô cái tử luôn, là phải có một chút nữa, một lúc đặc biệt nào đó thì tôi thấy. Vẫn có những thời điểm đặc biệt nữa nhé. Cho nên nó là cái giáo pháp được chứ. Tôi có những ký ức anh phải là đặc biệt, phải tự mình thấy, không ngờ ai thấy dùm.

Giải pháp chứa tôn có hiệu năng là được ngoài thời gian, có tác dụng hướng thường, hiểu được thực hiện dựa vào thời gian. Có nghĩa là hiểu được một cái là biểu tượng của nước, hiểu hết thấy lãnh đạo có mặt là quả cũng có mạch ngay. Thấy được tướng vô thường là thấy được cố và luôn, thấy được khổ lập tức thấy được tập, nhị đạo, và thấy được những cái lúc nào thì vì thảo cũng được các nước ngay lúc đó. Tất cả mọi chuyện nó được hoàn tất trong một cái móng tay, trong một nháy mắt.

Đây là lý do vì đâu được gọi là Akai đi cùng, không biết người ta nó có công tu nhất. Tôi muốn kiếm bằng chứng thời, là chữ bạn, là chỉ cần đương lạnh nó hội đủ. Hôm nay tôi chịu khó thì có

Nó có công đức nhất. Tôi muốn kiếm bằng chứng thời nay, chỉ cần đương lạnh nó hội đủ. Hôm nay tôi chịu khó thì có những dữ liệu mới, do đó cần đơn giản, đó là trước mắt thấy chỗ chết vậy nhưng đâu có một chút rồi đến trùng. Đời nếu mà nghe trong đời này có người có duyên, biết đâu thiết bị đi về tiếng Việt chuyển đổi, vị ngòi thiền có bị nhớ mới, bài học này cũng có chỗ xài được. Còn nếu không qua đời sau trước khác gặp gỡ, chính xác mình học nhanh cho người khác mà mình không biết vì sao, là mình đã từng được làm quen với nó rồi mà mình không có nhờ.

Có nhiều chuyện không ai đại mà mình tự biết, có không ta? Đừng ép tôi nói nha, có chi chi đừng nói chuyện tào lao. Thiêu như tự nhiên đến với tuổi, tuy nhiên biết thương người. Vinh, ai dạy em lại có hướng dẫn nó đi học quen, có thích ai không, xuất khẩu thời tối nay trực tiếp à? Dạ hôm nay là tự nhiên cái tuổi tự nhiên nó gồm thẳng này ngủ ngộ. Đúng khi nó còn ngộ thấy được rồi đó. Nhớ hồi mình học nó lên lớp 5 lớp 6 anh không có đâu, bây giờ lên lớp 8 đến 10 cái nó hơi men, nó chơi với mình, là người mình nó xô, nó để mình tự nhiên. Bây giờ nó bắt đầu lấy giúp gồm, mà nó biết chăm sóc tự nhiên, tập khí sinh nữ nhiều đời lại cho nó có hai vợ đâu. Thì đi nó vô nó chăm sóc mình, mình cũng đèn, có trong nó có cái che mưa cho mình. Cần kia nó cóc ngâm mỗi đêm, có đầu hẹn nhau lên dốc út điện nói chuyện, rồi nó chở đi xe đạp những từ từ rồi đó.

Nó học tài mà nó chở bà già nó đi ngang con dốc nhóc trước nhà. Ngày hôm qua cho tôi thấy mầy chở con Lan mà đi vèo, bữa nay xong rồi chở má chậm quá vậy. Em nói vậy trử tình luôn. Chị Hiếu, chữ Hiếu nó nặng, đang chở má lúc nào cũng trồng, còn chở nhỏ bồ nó đi lúc nào cũng nhận nhạc trử tình. Nó nhẹ, nó chở bồ đi mẹ nó. Những cái đó là do ai vậy? Là do cái tập khí thuyền ngã ba đời mới dậy nha, chứ không ai vậy chơi.

Cho nên sáng nay mình thành các bạn kinh này, do chính chúng con người giải thích. Giải thích cho riêng em đi, đó là theo chú giải. Còn bây giờ giải theo tính tem này, trời xong tôi khỏi rồi gửi thì tính toàn giả đeo nhẫn ta đây. Còn thời đáng theo ý của ngài giải nhì Sài Gòn lắm. Ông hỏi gì chứ mình sẽ công, thế nào là thiết thực hiện tại, thế nào là vượt ngoài, em có khả năng hưởng thưởng. Quan Vân truyền hình giải thích gia đình. Xưa nay do tham, sân, si để mà chúng sanh nhẹ làm, to thì chuyện hại mình hại người. Bây giờ nghe được giáo pháp của chư Phật rồi thì mình không còn tiếp tục tham sân si nữa, cho nên mình không còn làm, không còn nói, không còn nghĩ nói chuyện có cái tác hại là hại mình hại người nữa.

Gái gọi mẹ cũng yêu thích từng chữ, như là tục chú giải tôi vừa giải thích vậy. Trưa nay, lúc chưa biết đạo thì chúng sanh bị tham sân si chi phối, khiến cho tam nghiệp phước thiện làm toàn là chuyện hại mình hại người. Nay nghe được chánh pháp rồi thì không có tiếp tục để cho tham sân si nó tác động ảnh hưởng chi phối nữa, thì mình không còn tiếp tục làm công chuyện hại mình hại người nữa. Thì ý nghĩa này đến ý nghĩa của toàn bộ các bài kinh là tự mình yếu người nước ngoài thời gian ẩn tu. Giải thích thần kinh dính vào giải thích nha, trả lời rồi.

Như vậy thì toàn bộ nguyên một đoạn kinh và hai bài kinh liên tục nhé. Em tự karaoke đoạn bài kinh 53 và bài kinh 54 có nội dung giống nhau nha. Rồi bây giờ tôi rảnh qua bài kinh 55, 55 cũng giống nhau luôn, cũng nội dung như vậy luôn, bây giờ.

nội dung giống nhau. Rồi bây giờ tôi rảnh qua bài kinh 55. 55 cũng giống nhau luôn, cũng nội dung như vậy luôn. Bây giờ qua nội dung 56.

Mấy vị có bị nhớ, này giờ tôi giảng là bốn cùng một lúc ba bài kinh để do. Tại sao tôi mới có cái gan mà giảng tiền tệ, là cứ chỗ nào trùng chỉ báo trùng. Nhé, ta sẽ có nhiều trùng là bởi vì đức Phật ngài đã có trường hợp cũng một vấn đề đó mà ngài nói cho ông A là nói cách khác, ông B là nói cách khác, nhưng mà nội dung lời giống nhau. Có trường hợp cũng nội dung đó mà với ông này ông kia, ngài thấy có thể nói giống nhau thì ngài nói giống nhau. Với trường hợp này không có, thêm một đoạn ngắn hai người đã quá.

Đây là lý do vì sao trong kinh có bài coi chừng tránh, có những bài kinh giống nhau y chang về nội dung, về nội dung mà luôn, kết nối với những trường hợp giống y chang, nội dung và cách nói khác nhau. Rồi có những bài kinh nội dung nói về vấn đề khác nhau, nhân duyên kết nối cũng khác. Chỉ có ba, tôi nhắc lại, kinh trong các phát tội của bà: một là nội dung và kết nối giống y chang nhau, hai là nội dung giống y chang, một cách nói người khác, định nêu ví dụ về sự ví dụ khác. Lựa chọn thứ ba, cả nội dung lẫn câu chữ.

Chiều kể từ khi tôi giảng kinh là những cái bài, cái nào không biết, cái này không xin được nhắc lại, còn cái tôi làm biếng báo này học rồi coi lại cái gì đó rồi sao nha.

Bây giờ kinh 56, món này mới đánh lại cho con lưu ý. Kinh doanh nhập một chút. Cái việc giảng kinh bạn nó có một cái lợi này: nếu mà tôi giảng, tôi thuyết pháp mang theo đề tài tự chọn của tôi, còn hai đề tài của quý vị đề nghị thế, cũng có cái hay là bà con được ăn cái món mình thích, nhưng mà ngược lại có những đề tài mà mình không có nghĩ tới, không biết tới, hoặc tạm thời mình không có hứng thú thì coi như cái hồi này bằng quên luôn. Còn khi mà tôi giảng kinh đàm, cái này có nhiều bài tôi không có thiết để, lại con thích lắm luôn.

Cái sao vậy? Trộn chung kinh cái nào có thì thư ký trên này không bỏ sau anh thì chẳng phải như vậy.

Cái này có một đoạn 56, cái bài kinh, cũng có thể là người giàu không, dám đến hỏi đức Phật: bạch Thế Tôn, con nghe nói, hình như trong cái đất này nó có những cái thời kỳ mà cây cối xum xuê, thậm chí nhân loại giàu có sung sướng. Dạ, có nghe nó cũng có lúc lẫn, cũng cái đất này mà mọi thứ điêu tàn, văn vẻ người của điều thưa thớt, soi thiên nhiên thì coi như cái gió trở trời. Tại sao vậy?

Hiếu các bạn có biết rằng là qua bài kinh hôm nay cho chúng ta biết một chuyện, đó là những cái một giấc thức trong lực thuyết. Phong trên hình là mình thấy, nếu không phải là cái kỳ diện mạnh duy nhất của trái đất, ở khi biết được những châu lục của một thời nó nổi lên bây giờ nó chìm xuống. Người biết chứ đâu, những nền văn minh đã chìm đáy biển, có những nền văn minh nó bị cưỡng lắm, nó bị phước bằng đất đá cây cỏ.

Như hôm nay các nhà khoa học ở vùng các phương pháp hiện đại nhất để họ thể hiện ra bên dưới cái rừng Amazon, nó có những cái ngôi cổ thành chìm sâu trong đất.

Tĩa là cái ông hỏi đức Phật: bạch Thế Tôn, con nghe nói, tôi nghe nói lạ, có những cái thời mà trên trái đất này thiên nhiên thì rất là thuận, mưa thuận gió hòa, cây cỏ xum

xuê tươi tốt, thức ăn dễ tìm, loài người thì sống sung sướng thịnh vượng. Và có những thời kỳ mà mọi thứ trên trái đất này thì nó đi ngược lại, nó không có được như vậy. Là vì sao?

Em, có nhiều, tôi nói cho nó thì chậm nha. Có nhiều nguyên nhân lắm. Có nhiều nhân duyên lắm. Nhân

Có được như vậy là vì sao? Có nhiều nguyên nhân lắm. Tôi nói cho nó chậm nha. Có nhiều nguyên nhân lắm. Nguyên nhân ở chỗ khác thì sẽ nói hết, nhưng mà chỗ này thì lời nói chân thành nội dung Khuyến Tu.

Tại sao nói nhiều như vậy? Trước hết, thứ nhất, đó là chuyện tự nhiên của trời đất, mọi thứ có mặt thì phải có lúc tan rã. Nhưng mà trời mưa gió, trở trời, tại sao làm? Bởi vì cái đời sống tâm linh của chúng sinh trong thời kỳ đói quá.

Cho tôi biết lịch sử của thành Pompeii phải không, để tao biết không. Có thành lên đỉnh núi lửa trong một đêm là nó phá hủy trăm phần trăm. Thông tin nó có, những tán sa đọa ở không có tu hành. Thì viết chữ Thiên nó dùng đó, họ nói vậy. Những cái đưng đất mà người lòng, người hiền không được tôn trọng, không được bảo vệ, thì cũng khiến cho Trương Thiên mà nói vậy. Chỉ cần nói với nhau rồi đá mà nó không biết điều để cho nó sống. Nhật chỉ cần phải nghĩ như vậy, rồi thì hỏi với thằng Thông, họ làm cho lục loại, cho bão tố, thiên tai, cháy rừng, lợi ích bệnh.

Thì nó có nhiều nguyên nhân. Thứ nhất là chuyện thiên nhiên biến dâu, thương mại hóa bị tên gì cũng có. Ngày nào là biển xanh, bây giờ nó thành ra là ruộng dâu. Chị nó bình thường. Hôm nay có bị đi vào trên núi, có nhiều chỗ có bị hết, những dấu vết của đại dương ngày xưa, sử dụng những vỏ ốc, vỏ sò, nó cũng chịu. Như hai cái động Huyền Không của Đà Nẵng, Ngũ Hành Sơn, nhưng mà còn thấy rồi đó, chị nó bình thường thôi. Chị cái chuyện rất cờ thay đổi gì nó mình luật thiên nhiên.

Viết một, một trong những cái tác nhân mình khiến cho cái diện tích ở chợ Đông này, trước mặt thầy dạy đàn, khi nào mà chúng sanh mà sống thôi, là sống hiền diện, nó

cũng là một phần tác nhân, một phần điều kiện khiến cho trái đất đã thay đổi.

Ví dụ như mình thấy hôm nay, do cái kiện sống vô trách nhiệm, kiểu sống gọi là ích kỷ của người Tàu và người Việt, những cái xứ sở mà đã nhiều năm sống ở trong cái nền giáo dục của cộng sản. Ở đây tôi không thể nói đến chính trị, ở đây trở thành sự thật vấn đề rất là khoa học. Cái ít ký, ít cộng sản, cái học thuyết cộng sản nó tạo cho người ta một cái kiểu sống rất là bậy bạ. Thứ nhất là sợ hãi, giả dối, ích kỷ dưới chế độ cộng sản.

Học tiếp cộng sản cái này, giàu những người trong nước còn nha, và có nổi điên lên thì tôi không phải nói thiệt. Cái chính là cộng sản nào có cái đầu một chút thì nó phải nhìn nhận rằng bước ra ngoài thấy những chứ không phải cộng sản nó không có tệ với sự cộng sản. Anh chỉ biết tranh thủ quyền lợi cho mình, giả cá, lật lọng, lừa đảo, đương leo định, mở nữ hiệp định luôn của được, lừa đảo đưa lên đường sang ngủ được thì tranh thủ. Đây là những đặc điểm của dân chúng sẽ cục sặc, diễn viên đồng đó, thì không phải tất cả đều là như vậy.

Nên thì chính vì cái tông tư của chúng sanh ở những xứ như vậy, lại dẫn đến thiếu điện thoại, sản xuất hàng hóa một cách vô trách nhiệm, đúng không, làm hàng giả, hàng nhái đủ gì nữa, ta tha hồ ô nhiễm mà không chút bận tâm. Như là những Mỹ, Thụy Sĩ, Thụy Sĩ được chỗ trọ sống nhiều lắm, kể chuyện mà làm ô nhiễm thiên nhiên là tội nặng không tưởng tượng được. Họ tìm đủ mọi cách để mà họ gọi là bảo vệ môi trường này. Có bên Thụy Sĩ, cái bị mỗi ngày, mà tôi xài nước, cái tiền nước, cái tiền ứng dụng tế chỉ bằng một nửa tiền, nhưng tiền cứ chơi rồi biết. Viết như vậy đâu lại người Việt Nam không hiểu, nghe tin vậy đó. Cái nước sạch phản xạ nó không bao nhiêu tiền, mà nó

biết viết như vậy đâu, lại người Việt Nam không hiểu, nghe tin vậy đó. Cái nước sạch phản xạ nó không bao nhiêu tiền mà nó mạnh. Mà có tiền mà biết nước và xe buýt.

Một cái khảo cứu của Ngân hàng Thế giới từ hôm nay có thể triển, đáng lưu ý là 50 năm nữa thì một nửa dân Trung Quốc sẽ bị cancer, các loại ung thư. Niệm thư kia làm các kết quả xố số xác nhất, thứ hai lịch đá, cần những vùng dân cư của Trung Quốc năm 50 mét nặng, mất vàng 100 mét trên đây điểm ô nhiễm các mầm bệnh nhờ với hộ sản xuất, cũng như là lời vô thử Phạn, có nghĩa là vô trách nhiệm.

Khi mình sắp, mình có tâm hồn cực thiện ác xấu, chị đầu riêng mình tàn phá thiên nhiên, mình tại một thảng môi trường. Bên Nhật, bên Thụy Sĩ, bên Mỹ, Minh Đức, à cộng sản thì cứ rút tiền thì coi như khỏi làm. Lên đường người dân mà không được giáo dục về những vấn đề khoa học, cho nên là thứ ai tin đủ quyền lợi được cứ làm. Chỉ tôi chính lý viên được cấp chứng sặc, mày cải hành tinh này sẽ Thổ, mà cộng sản trước chị đã khổ làm việc cấp thiết đó.

Công thức quá quen, quá thai và quái ở ngoan tường, đào tạo về chiến tranh, xung đột trong gia đình, trong xã hội và giữa các châu lục, giữa các quốc gia. Tiếp theo cộng sản gây đó chính là cái kiểu hành động vô trách nhiệm.

Sẽ hôm nay có bị bầu cua mạc, quay phim không được, ôm vợ chồng tiền Ấn Độ lên Osram China bài Cổng về Trung Quốc, trở thành ra làm các công trường của thể sử tới nhà mát cho toàn cầu, cầu làm thế giới này. Hôm nay nó bò lên tới Châu Âu, gần đồ đã ra đường là trường tìm cái. Hầu hết những chiếc bình dân cầm lên, bài hát ở đâu mà ra, bún đồ đó đều được sản xuất từ Trung Quốc.

Và các kiểu mà cái não cảnh của Trung Quốc tại Trung Quốc, vào cái cái cái chỗ là nó biết đất nước Trung Quốc đóng. Các bạn hôm nay các đồng chí lãnh đạo đỉnh cao trí tuệ của Việt Nam lại tiếp tục cho nhạc Minecraft điện tử của nước ngoài vào nước của mình. Sau khi nhập tằm đâu, nhập thì được rồi đó, nhưng mà tổng tổng đi đâu. Anh có về nấu cháo báo cáo bị có những đồ phế liệu thoải mái, đây là có tiền vào túi.

Tôi nhắc lại lần nữa, 9 giờ cái nào chạy với mình nghe chưa, cái suy nghĩ của mình vô cái tâm tư tâm tình quốc đình nó rất là lớn. Làm gì nghe nội dung mình tên là như

vậy.

Bạn hãy nhớ thế này, khi mà mình sống, khi mà mình mình mình mình mình thấy mình ở đó là những chất thải độc hại xít. Trước khi người ta giết người ta thì chuyện đầu tiên là mình tự viết trước, khi mình chất quan tâm bất thiện trước khi mà mẹ được ăn. Chị đánh tay mình cũng biết nói rằng khi mà mình có lòng ngại người, phi mình chất bất thiện thì nó giống như lần uống thuốc độc mong người khác chết.

Chị động viên vợ kẻ thù, hay kẻ thù oan gia phải oan gia, không bằng tâm hướng tà gây ác cho tượng thân. Có nghĩa là kẻ thù thì nó luôn luôn chính mình đến hạn không có, cả luôn rồi đáng sợ bằng chính chất lòng bất thiện của chính mình.

Nếu các bị có lòng, mẹ tôi mệt. Tôi có đầy đủ phước báo, có gì không có cách nào hay được. Tôi nói tôi ngàn phần trăm cầu thủ dĩ mình, người ta hạ được mình là bởi vì nghe có lúc nó có một các nhìn quá khứ nào đó, nó nhằm một lúc đó cậu quả. Nghe các nghiệp có, nghe có lúc nữa nó có một cái ác nghiệp xấu nó đổ thì người ta mới hỏi mình được, em không có thể nói trang trại cho công cách nào nữa hả mình.

Cho nên kẻ thù lớn nhất trên đời này chính là bản thân mỗi người. Cho nên kẻ tàn phá trong môi trường, tàn phá nicholas ecosystem thế giới này chính là nhân loại, khi mình sống vô trách

Cho nên kẻ tàn phá môi trường, tàn phá ecosystem, tàn phá thế giới này chính là nhân loại. Khi mình sống vô trách nhiệm, mình sống bằng cái đầu thiếu suy nghĩ, thiếu thông minh, thiếu tình thương, thiếu bao dung, thiếu vị tha, thì chính mình tàn phá môi trường sống của mình.

Đó là nội dung của bài kinh số 16, chỉ vậy thôi. Và tôi đúc kết bài kinh này ở một nội dung, đó là môi trường, nó có hai: môi trường thiên nhiên và môi trường sống nội tâm của mình. Trong Tăng Chi nói rằng, nơi chốn nào đi đứng nằm ngồi bằng tâm bất thiện thì nơi chốn đó chính là chỗ rơi, cảnh giới sa đọa. Còn nơi chốn nào mà mình đi đứng nằm ngồi bằng cái tâm từ bi hỷ xả, thì đó chính là cõi. Nơi chốn nào mình đi

đứng năm ngời bằng cái nhận thức về Tứ đế, về tâm tướng, về Mười hai duyên, thì đó chính là thánh xứ, là trú xứ của thánh nhân.

Cái chùa nay nó là chuồng heo hay là cũi Phật, tùy thuộc vào cái người sống ở đây làm gì. Ở ngoài rằng đó là tổ đình, là chùa này chùa nọ, nhưng mà trong đó sống toàn là tâm bất thiện, thì nó vẫn là cái chuồng trại, chủ trại chăn nuôi.

Ở bên Tàu có một câu rất là hay, đó là Phật chùa gì đó, chùa càng to thì Phật càng nhỏ. Cái hiểu đó không có nghĩa là khi mình thương mại hóa quá, lo coi chùa to niên, không có bận tâm đến cái khóa tu, đến tịnh xá, chỉ ôm vật chất. Lúc đó mới là cái chùa càng to thì Phật càng nhỏ, có nghĩa là cái vật chất to mà tâm teo lại. Cái quan trọng cho sự phát triển của chùa nào không phải nằm ở mái ngói dù to lớn, mà nó nằm ở các hoạt động của ngôi chùa, nó nằm ở cái tấm tình của những người đi chùa.

Tôi phải nói thiệt một điều, là nếu cái chùa này buồn ngủ suốt đêm sáng ngày, vậy mà nó biến thành cái nhà chăn nuôi, tôi nói rõ trên cái chỗ này mặt của tôi chứ không phải của cái cổ đẹp, cho dù của tôi, tôi bỏ tiền túi domo, rồi tôi ngủ sáng ngày, vậy mà nó thành ra tù, tâm chùa lá, tôi không có buồn bằng tôi ngủ giấc sáng ngày, vậy mà nguyên đám Phật tử kéo bóng đá miền đất Phật tử, chùa xin tượng Quan Âm, rồi xin xăm, rồi bói bài, rồi nhảy múa đồng bóng. Đó tôi rất là buồn, buồn vô cùng. Còn nếu mình ngủ giấc sáng ngày, vậy cái chùa thành chùa lá, nhưng mà còn Phật tử vẫn tinh tấn đến chùa học đạo và hành thiền, tịnh, cái đó đâu có buồn, nó có gì đáng buồn, mà nó còn là điều thú vị nữa.

Thú vị chỗ nào? Thú vị ở chỗ cho họ tin rằng đời mình có phép lạ, tự tự bằng màn bằng tưởng, là lá trong một đêm, là cái để mình thương thức cho con. Cái mình buồn ở đây đó, đây chính là tự trong một ngày mình bỗng nhiên không còn cái nội dung tâm đường, tâm linh nữa, không còn cái vật chất trong lòng nữa.

Tiếp theo là bài kinh số 17. Đường kinh này nó có nội dung rất là thú vị. Có ông này nè, ông lão này, bà chết rồi. Ông hỏi Đức Phật, không đó: con nghe, con nghe đồn la

la, con nghe Thế Tôn nói gần đúng là chỗ khác không có. Vậy cho Thế Tôn, mà đệ tử con đúng không? Đúng rồi, em nghe đúng, nhưng mà nói trước ra sau. Cái miền Tây có câu thế này: một nửa sự thật là dối trá, có đúng đúng giờ hiểu được. Một nửa sự thật, một nửa cái bánh thì ở ngoài cái bánh, nhưng một nửa sự thật tên là dối trá.

Thí dụ như đêm qua anh đi đâu suốt đêm không về? Đi chùa. Đúng rồi, có đi rồi, nhưng mà 10 giờ lắm ra khỏi chùa rồi, từ sau vườn chùa sau 10 giờ đang đi đâu? Vậy thì cũng

rồi đúng không, có đi, rồi nhưng mà Tắt 10 giờ lắm. Ra khỏi chuồng rồi, từ sau vườn chùa, sau 10 giờ đang đi đâu vậy? Thì cũng không có nói gì, mà thế theo cái bị phỏng chân thật người đó. Phải người chồng chân hay không, nhắc lại, ông hoàn toàn không có tình yêu. Hôm qua anh đi đâu thế, con quý cái nào? Anh đi chùa, rất là có những đòi hỏi đi nhé, như đuổi đi, lánh qua là 7 giờ anh có mặt cái chùa nghe giảng tới 10 giờ. Mà nhưng mà không sao, bữa giờ đâu là cái anh chả giấu với mang rồi như vậy, thì mong đỡ chị thật xài không được. Một nửa cái bánh cắn được, như một nửa sự thật sạch không được, đúng không? Đúng vậy, ông vẫn nghe bài này nhé.

Tình nên anh chỉ cắt con chúc con nghe, nói ngày đó nó bảo mọi người rằng đó là chị Cúc nhà bị tử hê, mới được rất nhiều. Thế chị Chúc bạn ngày mới an, ời giải thích thế này, nói như vậy là xuyên tạc, ta nói như vậy là xuyên tạc Như Lai. Ta đã từng nói rất nhiều lần, ngay cả một miếng cơm thừa cái trận mà đem đổ do côn trùng chơi súc sinh đó còn có công đức. Đã nhiều lần ta nói như vậy, sẽ làm sao mà có chuyện mà bố thí cho người này người kia cho mình cái này. Ghi như vậy, có nhiều lần tao nói thức ăn thừa cơm nguội các trận mà đem gổ cho, có được cho là cầm thú đang còn có phước báo, thì nói gì cái chuyện mà tay cầm người khác. Lòng phước cho người này người nọ.

Tuy nhiên tao có nói cái này, cúng dường cho cái người mà tu tập, đúng giường cho người có giới hạn chỉ công đức lớn hơn người không có giới hạn. Cúng dường cho người có tiền định thì công đức lớn hơn là cho những người không có tiền định. Vì

sao? Không đi nói rõ, với người nào mà tâm không còn 5 truyền cái nữa thì bố thí cho họ cũng được lớn. Đơn giản này, bởi vì hỏi là đồng hiệp hàng hiếm trong thế giới này, đâu có cái người nào kiếm được bao nhiêu người mà không còn sách trong nông dùng. Mọi người A5 dùng thì người đó cũng không còn bắt bạn trong 5 dùng. Mà ông Trung 55 truyền gái, trong đó nó có những cái tiền ảo nào chất trong năm dùng và bắt mãi trong năm dùng, tức là sang tiền và thay với và dung riêng.

Tại sao ứng dụng gia vị đắt tiền có bước là bởi vì cái này không còn thích rồi cũng không còn bắt mẹ trong năm dùng. Chính vì cái chỗ này nè đem lại không biết lớn cho cái người bố thí cúng dường. Là ngày nói thế em nữa tiếng người đâu, các đối tượng nó đánh cúng dường như vẫn còn kém một vật, đó là những người tu tập định học, rồi còn mấy thêm bằng nữa là tôi tập tọe học. Có nghĩa là cái vị mình đã chấm dứt được phiền não, thành tựu được ngũ quận phát thanh.

Muốn giảm cân là gì? Là sắc thọ tướng hành thức. Còn ngũ quận khá thân có nghĩa là Giới Định Tuệ giải thoát và giải thoát tri kiến. Chấp không biết, biết giải thoát, ý nghĩa giải thoát ra đây có nghĩa là gì? Kết quả được gọi là giải thoát. Bồng ngã sóng dự kiến lên tới là 19. Chí phản sáng đáng gì? Ta bạn sáng đèn Duy Khánh không có gì. D chị Khánh khùng con dê bạn tránh không có gì. Có nghĩa là nhìn lại tài khoản kém mà có ghê. Có nghĩa là tài khoản khác mà không có nó. Có nghĩa là nhìn lại cái gì? Nhìn lại cái mình đã từ phiền não nào, nhìn lại xem tiền ảo nào còn như xốt, nhìn lại cái tình thág nào tiền đạo nào mình đã đặt, từng quả nào mình đã thất, và nhìn lại niết bàn mà mình hả chị. Nhìn lại vì não đã mất mình ở còn lại thì rồi, nhìn lại đạo đã đặt bạn đã khác, là nhìn lại nếu bà mình đã chứ làm cái này bản khác.

Việt Nam minh trí vân sáng này đem ngân 4 tầng thág là bao nhiêu, nhưng mà tại sao chỉ còn 19?

Chứ làm cái này bản khác Việt Nam Minh Trí Vân Sáng này đem ngân bốn tầng thág là bao nhiêu, nhưng mà tại sao chỉ còn 19? Bởi vì các vị Cảnh Sát thấp, tôi nói

nhìn lại rất phiền não để từ và thì nở còn, như riêng về A-la-hán thì chỉ nhìn lên Huyền Áo đã trưởng, chứ đâu còn, mình nói là còn dư đâu, chịu không?

Như vậy thì 5x, 15x, 45x, 4 làm hai mươi, nhưng mà tại vì các vị La-hán bị xẻo thành mất, cái vụ phiền não vòng sót giải thoát, tìm cái vị nào bị thán nào dặt quả song cũng phải làm gì hết. Nhìn lại cơm mình đã đi được bao nhiêu, vẫn được đã được, vẫn đường đạo nhiều về thế giới định, về giải thoát và giải pháp trực tuyến. Những thành tựu năm cái này, cúng dường cho vị đó công đức vô lượng.

Đứng bên đây, trong đời Đức Phật, ai cũng như Ngài cũng có bữa ăn được xem là công đức lớn nhất, đó là cái bữa cơm của nàng Tu-xà-đa cho ta. Nhờ cứ ăn đó mà ngày từ phàm sang tháng 9 thành Phật đạo, Nga ở trung tâm quốc tế Nhật Bản, nhạc của anh đó, mà ngày mới có sức khỏe để thành phần.

Cái bữa ăn thứ hai công đức không kém, đó là quen cuối đời của Ngài tử lạnh xả về nhà ăn với anh, nó sông làng nghề rửa bỏ rất nặng không, còn khổ thân cho tôi. Bữa ăn cuối cùng của ông Honda đó được xem là của anh công đức vô lượng, vào nước có kết quả báo tương đương với phẩm tiêu biểu, thức ăn bữa nào sạch ta mình nhớ cái đất để.

Cho nên nó đây là ngày giải thích chớ nghe, ngày nữa ta chưa từng nói là chỉ nên cúng dường cho ta, cho đệ tử của ta, nhưng mà tao có nói như thế này: là dù cơm thừa cá cặn, 14 phí chưa có loài cầm thú xuất sang, con ong con kiến cũng không đức. Có một điều, tục và đức độ của đối tượng cúng dường mà công đức đóng nhiều hết.

Sáng nay tôi nói luôn, cái vị làm ơn gửi dùm tôi kinh Cúng Dường Phân Biệt trong bộ kinh I thì dễ lắm, cứ mở cái mục lục, cũng vì phân biệt, cứ mở mục lục ra, mở mục lục ra rồi nó lung tung bụng Kinh Trung Bộ. Kênh, mở mục lục ra rồi kiểm dùm cái kênh là kinh Cúng Dường Phân Biệt, cũng dụng việc số 142, 142 Võ Văn Công tổng hợp 142. Bởi vì trong bụng kinh có 152 bài, thì cái bài này nó là 142.

Thì lúc đó có nói đến bao nhiêu đối tượng. Chúng ta nên vũ khí cho loài cầm thú cũng là đối tượng vũ khí, loài người vẽ ôm côn đồ không tu hành gì hết, chỉ bố thí cho con người. Nó vào nhá tôm, những vũ khí nó việc lớn hơn chục thú. Miễn phí cho người mà có tu hành ra thị phước tốt hơn với người không có. Trở thành thứ cho người có giới thì quả là người có giới. Vũ khí cho người có thuyền thì nước quản lý nhiều hơn là do người không công. Tiền vũ khí trường các bậc Thánh Sư quả thì quả báo muốn cho phòng đất, tiền cúng dường cho các trận đánh cao thì qua báo nhiều hơn tự đánh mất, và cuối cùng cho nhiều hơn lại cho Độc Giác.

Tuy nhiên, nếu cúng dường cho cá nhân, cho chị phước báo không có phần cúng dường cái tập thể, nhớ cái này rất là quan trọng. Cúng dường trên uống rượu cho cá nhân mà đức độ thì trước nhiều hơn cá nhân không đức độ, nhưng mà cúng dường cho tập thể thì vẫn thu hút máu nhiều hơn cũng chiều như cá nhân.

Ví dụ như bây giờ chú ý xinh đẹp quá, những từ cúng cơm đây này lấy xe này kinh doanh, là công đức tu hành Trung tập tin đẩy bước vĩnh không bằng một nhóm chia tay, anh tải game game uống thuốc khi nghe tai tiếng tùm lum hết rồi. Lúc tôi nghĩ ra học tập thể tăng, tập thể càng lúc nào cũng vừa chứ đừng nghĩ gì hết, suy nghĩ là tập thể tăng rất nhiều hơn cũng như cá nhân, hiện đặc biệt tập thể quan trọng. Những ngày kế tiếp ở đây là cây ung thư.

là tập thể tăng rất nhiều hơn cũng như cá nhân hiện đặc biệt tập thể quan trọng. Những ngày kế tiếp ở đây là cái ung thư vú, được con nhớ muốn được công đức vô lượng. Vì khi làm thuốc ta phải thực hiện bằng tâm vô lượng. Rất quan trọng, lập công đức vô lượng chỉ có được bằng cái tâm vô lượng. Tâm hạn chế thì chỉ ra cho ra công đức hạn chế. Nhớ cái này rất là quan trọng, cái này quan trọng vô cùng, cái này quan trọng vô cùng. Muốn được công đức vô lượng, cho nên tất cả cái gì, câu nước nào đi nữa mà làm bằng cái tâm vô lượng thì nó mới cho ra cái quả vô lượng.

Rồi giờ trong đây có nói thế này, nó có nói cái này. Ở cái chỗ này là bản tiếng Việt tối nghĩa. Cho nên tôi vô giải thích này. Anh đang trong thời gian tương lai sẽ có những

hạng chuyện tấn với áo cà sa vàng xung quanh cổ theo ác chế. Ta nói rằng cúng đường cho tăng chúng là vô số công đức. Cho nên khi mà cúng đường cho những cá nhân với là không có. Mà lúc trong kinh nói thế này, Phật giáo khi mà trải qua năm ngàn năm, mấy giờ mấy giờ, bây giờ 2560, 62 gì đó. Nhưng mà thấy buồn, trái phải quan tâm đến năm. Chỉ cần không còn biết gì nữa mà là để tóc rồi đi, bác các bác là loài rắn mặc đồ đời đó. Nhưng mà người ta nhìn tôi biết, lòng xin lỗi gì vọng cổ bất nguyện giả. Vậy con cháu gia công thời kỳ kỹ thuật, nó đem cơm mấy ông, mấy ông mà vấn miếng giải, nó đem về cúng đường mà nghĩ rằng lẽ ra chưa ăn thì cũng rất vẫn luôn được biết.

Được những video ít ra gọi là những gì ở cùng của một vị chết lặng giấc, gọi là dấu vết sau cùng của cái gọi là tân bảo, gọi là dấu vết sau cùng của cái gọi là chánh pháp ở đời. Cái gì có sao cùng gia đình hôm nay, thay vì mình chửi đó là một siêu mẫu mang, thì mình nhớ rằng dù sao con không anh nó đang nằm sừng lại cái suy nghĩ đó làm tổ chức là đời. Đừng có nói rằng tại sao bình hoa mà lại có gai, mà hãy nói rằng tại sao bên trong, bên cạnh gai vẫn có hoa. Hai cái cảnh sát hơi giống. Ok, tại sao bên cạnh hoa mà lại có gai, đức là nơi được chứ. Mình đi cường lại chỗ tại sao bên cạnh gai vẫn có hoa, nó làm Pearl City. Tại sao mình mắt người ta làm sữa ngủ mang, mà mình không chịu nghĩ rằng dù sao nó cũng chịu làm sư karaoke. Cách suy nghĩ vậy đi, công đức nó sẽ khác rất là nhiều. Anh nghĩa lặp chút thôi, nhớ một chút.

Cái gì mình nghĩ đây là vợ của mình thì mình chán, mà mình nghĩ đây là người đứng chỉ nó nhẹ hơn. Chúc gia đình có giọng nói cũng chán. Giờ có gì bác sĩ tâm lý nói chuyện tâm lý nói bây giờ là chỉ còn cách nằm ở kêu mà sắp vô trong vườn nhà tắm, không cứ nhìn thấy Đông Dương nó phải là vợ tôi, nói phải là vợ tôi vô ngủ được.

Ok, như vậy thì mình lại có một cái bà kinh khác nữa, tao từng kênh người. Kinh tiếp theo lời kinh giảng kinh. Bạn có cái mũ khổ đó, quý vị có được nhờ vậy quốc diện nghe được nhiều đề tài khác nhau. Rồi tết xe là kinh du lịch, kinh tiết canh nét gầy. Ở và cuối cùng là những cái nạn 58 karaoke bình minh. Mình bảo là buồn giáo đó, họ

nói rằng đó là người của viện Tài La Môn, là đúng tiêu chuẩn, là cái thành tượng tam minh. Tâm mình, anh tìm kiếm từ ly latte Alexa, mở cái tâm mình của brahman nó không giống ở tâm mình. Nó bị tráo nói một lần mà bị hoang. Và lâm môn hoàn hảo hoàn chỉnh có tâm minh. Tâm minh là gì? Mong là phải có cây huyết thống thanh tình, có nghĩa lập theo mẫu số điện thoại brahmos. Thị xã hội Ấn Độ chia làm 4 giai cấp: giai cấp Bà la môn, giai cấp thượng sĩ, giai cấp vua chúa, giai cấp thương gia, và giai cấp nô lệ có.

chia làm bốn giai cấp: giai cấp Bà-la-môn, giai cấp vua chúa, giai cấp thương gia và giai cấp nô lệ. Có những thời kỳ mà quan niệm và phân chia giai cấp diễn ra rất khắc nghiệt, cho nên hạng Bà-la-môn giống như mấy ông nho sĩ của Tàu vậy, cái đám này cái đầu họ chỉ để phục vụ chế độ phong kiến, biết gì nữa, quân xử thần tử thần bất tử bất trung. Bằng cách đó, các nhà nho lấy cái đầu của Khổng Tử làm khí cụ, làm phương tiện bảo vệ chủ nghĩa quân chủ bên Tàu.

Còn Bà-la-môn cũng có một thời nóng tới mức không nóng được nữa, lúc đó họ mới là tất cả hạng trên đời này. Ai cũng là con của Phạm Thiên hết, nhưng Bà-la-môn được sinh ra từ miệng Phạm Thiên, còn vua chúa được sinh ra từ ngực Phạm Thiên, thương gia buôn bán học giả thì được sinh ra từ đầu gối Phạm Thiên, đến nô lệ thì được sinh ra từ gót chân. Cho nên họ không có chịu cưới hỏi giao thiệp với ai khác, chỉ chơi Bà-la-môn và vua chúa với nhau thôi. Còn cái đám thương gia là kẹt lắm, mà tới đám nô lệ là tệ. Nô lệ tệ hơn cả con thú. Tại sao tệ hơn con thú? Bởi vì con chó con mèo không có thể bật lên người được, nhưng mà người nô lệ họ góm. Người nô lệ đó mà cái bóng của người nô lệ đi ngang đường lỡ giẫm lên là về họ tắm mấy lần. Cái bóng người nô lệ mà quẹt người ta là họ không chịu, lỡ giẫm lên cái bóng của người nô lệ là khó chịu không nổi, góm.

Giống như tôi biết chuyện đạo Hồi rất là kỹ. Trong gia đình mình lỡ có ai ăn thịt heo, là mình và người đó phải súc miệng nhiều lần, súc miệng bằng nước, ít nhất phải dùng bùn lấp miệng và cái mũi rồi nữa. Bùn này dơ, nhưng mà dùng cái dơ này để

rửa cái kia còn dơ hơn nữa, đó là thịt heo. Trên người đó, họ lỡ đụng phải thịt heo rồi, được vùng này rửa cái giờ về nó, dùng bùn như là cái kẹp, mình lấy dầu để mình chùi đó. Cái gì bây giờ dơ láo gì bằng dầu, dầu nó vô thiệt, nhưng mà nó cũng sạch hơn cái kia. Họ dùng dầu để chùi.

Sao mà các vị không, bây giờ đi ra mỡ heo dính mình, mình sẽ lấy dầu mình bôi. Nhưng mà bữa nay tôi nói chút, làm ơn dính mỡ heo thì bôi dầu ô liu hoặc dầu ăn lên đăng ký cái con dao, tìm đường tắt nhất của cậu, phong cách của nhà quê đó. Là sao? Khi mà sẽ xong lỡ rất nhiều quá, lúa gạo trái cây cá của nó rất nhiều, lông vú cũng hết, cái cách cuối cùng cách rẻ tiền nhất là bôi dầu mỡ heo cho không dính tay nữa.

Bà-la-môn có thể cho rằng một vị Bà-la-môn hoàn chỉnh là suốt bảy đời cha ông nội, ông cố, ông sơ, ông song song cũng tinh khiết, không có sa sầm xuất, có nghĩa là không có lấy người ở giai cấp khác. Thứ hai, vị Bà-la-môn phải là một người trì chú giỏi, bùa phép. Thứ ba, vị này phải là người thông suốt các chuyên ngành đặc biệt của bộ Vệ-đà, gồm có cái gì? Gồm có mười tám môn học, ở đây tôi chỉ gọn, gồm thông trong, đi tiên, kể rõ trong tiếng kinh, anh phong thủy, bùa chú, võ thuật, binh thư, thơ ca, văn học nghệ thuật, chính trị, binh thư, rồi vương pháp, tới mười tám ảnh. Bên Tàu mà Phật bát ban võ nghệ, vậy chứ Bà-la-môn lấy cái bộ Vệ-đà có mười tám chuyên ngành. Tìm một vị Bà-la-môn hoàn hảo, một là phải có huyết thống thanh

vậy thì Bà La Môn lấy cái bộ kinh đó có 18 chuyên ngành để tìm một vị Bà La Môn hoàn hảo. Một là phải có huyết thống thanh tịnh, có nghĩa là bảy đời ông bà cha mẹ tổ tông không có lấy người ngoài giai cấp. Thứ hai là Bà La Môn đó phải là nhà truyền chú, cũng là nhà chú thuật, nói thẳng ra là bùa chú đó. Thứ ba nó phải là một cái người tinh thông các chuyên ngành của bộ kinh Bà La Môn đó. Nói đúng rồi.

Như vậy theo giáo pháp của đức Phật, ba cái đó của người hoàn hảo tốt không? Không có. Mình hãy dựa vào ba cái đó. Huyết thống thanh tịnh cho dù bảy đời ông bà của mình không có lấy người ngoài giai cấp, cái chuyện đó nó không đủ khiến mình trở thành người lên đạo đức. Đúng không ta? Không đúng không?

Rồi cái chuyện bùa chú, cho dầu nó có linh nghiệm, nó cũng không đủ khiến mình trở thành một người đáng kính nể, dễ thương, đạo đức. Con người phải bùa chú, bởi vì nếu mà nói rằng bùa chú là nhưng mà nó đứng dậy mấy đứa không có buồn, đi không được. Rồi, được rồi.

Đại thứ ba là tinh thông cái hộp nghề các chuyên ngành ở trong bộ kinh đó. Tình hình trong đời này không biết đâu, đâu phải kiến thức là quyết định giá trị một con người. Đâu phải bác sĩ, luật sư, kỹ sư đều là những người có đạo đức. Chưa chắc. Nói là vấn đề cá nhân chỉ còn vị thì chưa đủ. Nó được cái bằng cấp đó chỉ cho biết anh có chuyên môn trong lĩnh vực đó, lớn thôi, còn cái bằng đó chưa đủ để nói lên cái nhân cách của một con người.

Có biết nhiều bác sĩ cũng là hầy người cũng lừa đảo lạc lõng lương tâm vậy. Mà cũng biết bao nhiêu người phụ nữ thất học nhưng mà rất là dễ thương. Trong đời tôi biết một số, cho nhau một số người chữ nghĩa bằng gom lại vừa này, có là me my kỳ giải, chính trong tiểu thuyết, và tôi phải xem gọi là những vị thầy. Có tử thầy đã dạy chỗ nào ngờ nhìn họ tôi tin rằng đời là có thiện, khảo sản rộng rãi, mở rộng bàn tay không tăng tích, lúc nào cũng sống cũng nghĩ đến người ta trước. Nhờ họ tôi tin có Bồ Tát có thật. Họ là những con kênh biết đi.

Mặc dù bản thân họ không biết chữ, bảo thẳng Nguyên với bà nội nó không biết chữ. Nếu mà chính họ tôi coi họ là thầy, mà tôi đang nói với nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, là bởi vì nó thể nghe kinh doanh anh ấy không còn nói giỡn. Trời ơi, xong rồi. Nhưng mà chính cái bàn tay đón chút rớt lại dạy cho tôi biết là có một mấy Bồ Tát, có nghĩa là phải có chín cái bà nhà quê đó.

Thí dụ như tôi biết một vài cục Đà Lạt đó, có một cục ở với Vĩnh Long, không biết chữ, cả đời cắc lăm không, gửi dành dụm mua vàng. Mua đủ vài cây vàng để nó đi gõ cửa mấy chùa nghèo ở dưới nhà quê, xin lộc nóc chỗ, lập nóc chỗ, thì sửa cái cổng chỗ, xây lại một đoạn bờ tường rào. Và cả đời bố làm cái chồng cái chỗ luôn tâm vậy đó. Mà bà vừa lập nắp mà mới vừa làm rào cái chùa như vậy.

Mọi người bản thân mình biết chữ mà khỏi, một lý do mà các nhà khoa học vẫn ngã, nó hỏi mà dốt mà nghĩ sao phải làm gì cả. Làm cũng rất đơn giản: ai trong lúc anh buồn, trong lúc mà bấn loạn tư tưởng thì mới nghĩ tới chùa. Mà như vậy thì nó ủa tới đâu, ngồi ở đâu? Cho tôi không biết chữ nghĩa, tôi không biết kinh kệ, nhưng mà tôi chỉ biết một chuyện: chùa là dựa tinh thần của nhiều người. Mà có chỗ dựa đó việc tường như nó bị cũng hư bị máy hư, chịu dựa vào đâu? Có ai dựa vào bức tường sắp sập đâu. Thế là tôi chỉ giúp cho họ cái chuyện đó.

Phải rồi anh đã nói đằng sau đó, nhưng mà bạn nói là cái giá trị đạo

Thế là tôi chỉ giúp cho hỏi cái chuyện đó. Phải, lúc này anh đã nói đằng sau đó, bạn nói là cái giá trị đạo đức nó không phải nằm ở chỗ anh có kiến thức chuyên ngành chuyên môn hay không, mà ở chỗ nhân cách, đạo đức của anh nó ra sao. Chứ còn ba cái kiến thức chuyên môn thì chưa chắc lắm.

Cho nên như vậy thì ba cái dạng Bà La Môn so với cảnh sát, một là ca tụng thanh tịnh đường, hai là mình có lời giải bùa chú, ba là mình có tinh thông nghề nghiệp chuyên môn, vẫn chưa đủ. Mà chính là cái tâm bên trong. Đạo Phật lại có tam minh.

Thứ nhất là phải có chính thiền định, thấy rõ quả luân hồi. Thứ hai là thấy được nhân luân hồi. Và thứ ba là thấy được cái tội khổ luân hồi để rồi chấm dứt nó.

Thì đối với mình muốn đắc tam minh, chuyện đầu tiên là phải lìa bỏ năm dục, không có thích thú trong năm dục nữa mới đắc sơ thiền. Chán sơ thiền mới đắc nhị thiền. Tôi nhắc lại nha, chán năm dục mới đắc sơ thiền, chán sơ thiền mới đắc nhị thiền, chán nhị thiền mới đắc tam thiền, chán tam thiền mới đắc tứ thiền. Trên đất tứ thiền mình mới có khả năng đắc được tam minh.

Chuẩn bị thứ nhất là tức mạng mình, thấy được quả sanh tử. Có nghĩa là gì? Thấy được mình kiếp trước, người ta kiếp trước, mình ở đâu, mặt mũi ra sao, thích cái gì, ghét cái gì. Hay là thấy được cái quả luân hồi, là thấy được tiền kiếp của người ta, thấy được rồi.

Kiểm minh thứ hai là sanh tử minh, là thấy được cái nhân quả, là vì đâu mà người ta lại sinh ra như vậy. Thí dụ như cái chút mạn bên đó, là thấy được mình đi bà đẻ bà áo lâu rồi nè, kiếp vừa rồi đó là làm hoàng hậu làm vua, kiếp trước đó là làm ăn mày ăn cướp, kiếp nữa nó làm linh mục, kiếp nữa nó làm vua, đã làm impress, kiếp nữa làm thương gia, phía trước nữa làm tổng thống thủ tướng giáo hoàng, tập lập lan. Đó là thế thì quả luân hồi của cá nhân, được gọi là gì? Là thấy rõ rằng do cái nghiệp sát sanh người ta bị giày gì, do cái nghiệp bố thí người ta được gì. Vê ghê, thiệt là thấy được kết quả luân hồi.

Thấy được nhân luân hồi, tức mạng mình, túi đựng nhân luân hồi gọi là sanh tử minh.

Rồi thứ ba mới ghê, cái lậu tận minh, là thấy rõ rằng đời sống này chỉ là sự vận hành của nhân và quả, mà mọi thứ này đều là khổ, khổ đế. Muốn hết khổ đế thì đừng thích trong khổ đế nữa. Như vậy đối với sự đắc tứ đế nghĩa là chấm dứt nhân và quả, chấm dứt sinh tử luân hồi. Chấm dứt luân hồi này được gọi là lậu tận minh.

Cái tâm minh tôi hiểu như vậy đó. Cái đó là nó gọn lại. Tam minh trong thiền nó gồm từng bước sau đây: trước hết phải nhàm chán năm dục để chứng cái sơ thiền, đắc được sơ thiền, chán sơ thiền mới đắc nhị thiền, chán nhị thiền đắc tam thiền, chán tam thiền lên các thứ riêng tư.

Anh với trình tự tứ thiền mình mới thành tựu được ba minh. Minh thứ nhất là gì? Là thấy được kết quả luân hồi, mình đã sinh ra ở đâu, làm người hay thú. Cái minh thứ hai là sanh tử minh, là thấy rồi vì đâu kiếp trước mình làm người và vì sao kiếp đó mình làm thú, nghiệp gì.

Hiện bây giờ thì mình thấy ba là thấy luôn nhân quả đều là cái sự lẫn quẩn trong ba cõi sáu đường, trong cái vô thường vô ngã, tất thấy đều là khổ, khổ đế. Thấy rằng còn đam mê cái gì đi nữa cũng là đam mê trong khổ đế. Mà hề đam mê trong khổ đế là tiếp tục tạo ra khổ đế. Muốn hết khổ đế thì đừng có tiếp tục có tập đế nữa, mà sống bằng ba cái nhận thức.

Trong cũ để là tiếp tục tạo ra Khổ Đế. Muốn hết Khổ Đế thì đừng có tiếp tục có Tập Đế nữa, mà sống bằng ba cái nhận thức cộng lại, được gọi là Đạo Đế.

Nhớ nha, ba cái mà tôi vừa nói gần đây nè, ba cái này là ba cái minh của chư Phật ra đời.

Còn mấy cái minh của bà-la-môn là thấy thì hay nhưng mà xài không được, nó không có chặt chẽ và cái giá trị nó không có tuyệt đối. Lý do là bởi vì cái sự thanh tịnh về huyết thống nó chẳng là cái gì hết trong thực tế. Thứ hai, mùa vụ nó cũng chẳng có giá trị thực gì hết trong thực tế. Rồi cái thứ ba đó là kiến thức chuyên ngành. Diễn viên sống trên đời cũng cần có, nhưng mà xem nó là tất cả là sai.

Bà con nhớ dùm cái này, nhiều thứ ở đời này rất cần thiết nhưng không nên xem nó là tất cả. Đúng ta, nhan sắc có cần. Tịnh Không pháp sư đường đẹp trai nó cũng dễ thuyết pháp, mà ông xấu. Một người con gái có nhan sắc thì cũng dễ nhìn, dễ làm việc, dễ xin chếp hơn. Ví dụ như vậy. Rồi sức khỏe dồi dào, tiền bạc, quan hệ xã hội, cái gì thời này nó cũng có nhiều thứ rất là cần thiết, nhưng đừng bao giờ xem nó là tất cả. Vì cái gì cũng làm là sai.

Nên tôi nhắc lại, kiến thức chuyên ngành rất cần thiết, không nên lầm giá trị của kiến thức chuyên ngành, nhưng mà lấy nó làm thước đo giá trị của một con người thì tuyệt đối không nên nha.

Cho nên bây giờ là mình phải dứt xong, chuyển sang. Có người vẫn sáng nay và ngày mai bà con, chiều nay mình gặp. Chào các vị, một ngày vui.